

ת"פ 34088/10/11 - מדינת ישראל נגד ל מ

בתי משפט

ת"פ 34088-10-11

בית המשפט המחוזי ירושלים

25 פברואר 2015

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

ל מ

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של לקיחת שוחד לפי סעיף 290(א) יחד עם סעיף 29(ב), ו-3 עבירות של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

2. על פי הנתען בכתב האישום, הנאשם עבד בתקופה הרלוונטית כחוקר באגף המע"מ והמכס ירושלים. במסגרת עבודתו כאמור נחשף הנאשם לחקירה משטרתית סמויה אשר התנהלה במהלך שנת 2010 כנגד בכירים בקופת חולים מאוחדת (להלן: "מאוחדת") וכנגד גורמים שהתקשרו עם מאוחדת לשיווקה, וביניהם אדם בשם אברהם סיבוני (להלן: "סיבוני"), אשר מתגורר בשכנות לנאשם והיה ביחסי חברות קרובים עם הנאשם.

משנודע ליונתן פיטוסי, הממונה הישיר על הנאשם במהלך עבודתו (להלן: "פיטוסי") על הקשר בין הנאשם לסיבוני, הוא הטיל על הנאשם איסור מוחלט וחד משמעי להיות מעורב בחקירה בכל דרך שהיא.

הנאשם סיפר אודות החקירה לאילן יוסף (להלן: "אילן") אשר שימש החל משנת 2002 כראש מדור חקירות במחלקת החקירות במע"מ ומכס ירושלים והיה ביחסי חברות קרובים עם הנאשם. בעקבות כך רקמו הנאשם ואילן תכנית לפיה יקבלו כספים מסיבוני תמורת העברת מידע לסיבוני אודות החקירה.

כתב האישום מפרט כיצד ביום 2.11.10 נערכה פגישה בין סיבוני, הנאשם ואילן בביתו של סיבוני, במהלכה חשפו הנאשם ואילן בפני סיבוני מידע מתוך תיק החקירה, ובתמורה העביר סיבוני לאילן סכום של לפחות 30,000 ₪, מתוכו קיבל הנאשם מאילן סכום של לפחות 15,000 ₪.

במועד בלתי יודע, בין יום 2.11.10 ליום 7.11.10, הודיעו הנאשם ואילן לסיבוני, באמצעות מי מהם, כי החקירה הגלויה תפרוץ ביום 8.11.10.

ביום 18.11.10 נחקר אילן במשטרה ומסר גרסה בדויה לפיה סיבת הגעתו לביתו של סיבוני הייתה סיוע לנאשם לתקן פנצ'ר במכוניתו של הנאשם. לנאשם נודע על תוכן גרסה בדויה זו מעורכת דינו אשר ניהלה שיחות עם אילן במהלך תקופת מעצרו של הנאשם, וכדי לתאם גרסאות עם אילן מסר הנאשם לחוקריו, ביום 22.11.10, גרסה בדויה מתואמת.

לאור כל אלה יוחסו לנאשם העבירות דלעיל.

3. בתשובתו המפורטת לכתב האישום כפר הנאשם במעשים המקימים עבירה כמיוחס לו בכתב האישום.

גירסת הנאשם במהלך החקירה

4. במהלך החקירה נחקר הנאשם מספר פעמים ובכל החקירות הכחיש את המיוחס לו.

במסגרת החקירה נערך לנאשם תרגיל חקירה, במהלכו הוכנסו שוטרים במסווה לתא המעצר. הנאשם התוודה לפני אחד מהם. הודאה זו, שהינה ההזדמנות היחידה בה הודה הנאשם מפורשות במסירת מידע לסיבוני ובקבלת כסף בתמורה, מהווה ראיה מרכזית בתיק זה, ולגביה נוהל משפט זוטא. טענות הנאשם נדחו, כפי שיפורט בהמשך.

5. גרסתו הראשונה של הנאשם ניתנה במהלך החיפוש שנערך אצלו ביום 17.11.10, אז, באמירה שלכאורה אין לה קשר לשיחה ולחיפוש, הציע לחוקר רייס לבדוק האם נמצא במשרד "**בחור בשם אילן... אילן יוסף. אולי הוא מכיר אותי...**" (ת/28).

6. באותו יום נחקר הנאשם במשטרה (תמלול החקירה הוגש: ת/29, ההודעה: ת/30) ושמר על זכות השתיקה. בהמשך הכחיש הנאשם שקיבל שוחד. מכיר את סיבוני מבית הכנסת כי הוא מגיע לשם לשיעורים. מיום שחזר בתשובה סיבוני כיבד אותו, נתן לו לשבת לידו והלך איתו לשיעורים. הם גם נוסעים יחד לקברי צדיקים. סיבוני הוא ראש הקהילה בבית הכנסת שלהם, אדם מכובד מאד. ביתו תמיד פתוח. לא נפגש עם סיבוני עם עוד מישהו אלא לבד. לא יודע מי זה סניור ולא נפגש איתו.

הוא לא יודע כלום על פרשת מאוחדת. מידר את עצמו מהתיק. גם הציע לקחת חופש אבל פיטוסי אמר שלא צריך. הוא עבר בין כולם ואמר להם שהוא לא רוצה לשמוע מילה מהתיק הזה.

ביום המבצע התקשר לסיבוני כי רצה ללכת איתו לתפילה של 06:50, אבל אף אחד לא ענה לו. לא ידע שיש מבצע ולא בגלל זה התקשר לסיבוני. רק רצה ללכת לתפילה. השבוע ראה את אשתו של סיבוני ושאל אותה אם היא צריכה כסף או משהו אחר בגלל החקירה. אחרי זה ירקו עליו בבית הכנסת ואמרו לו שהוא מנודה. הפסיק לומר קדיש ולא בא יותר לשיעורים.

לא שיבש, לא לקח שוחד. אין לו חובות כספיים, יש לו מינוס קטן בבנק והוצל"פ מרשות השידור. את הכסף שמצאו עליו עכשיו קיבל מחבר כי רצה לקנות טלוויזיה. עופר נתן לו כסף כמה פעמים, בסביבות 7,000-8,000 ₪. גם יונתן רחמין נתן לו כסף כמה פעמים ועכשיו הוא חייב לו.

7. הוגש מזכר מיום 17.11.10 של רפ"ק רייס (ת/25) לפיו ביום זה הוא חידש את חקירתו של הנאשם שאמר שאין לו מה להוסיף. בשלב מסוים נכנס לחדר רפ"ק ברכה, וההקלטה המשיכה לפעול. הנאשם סיפר לשניהם על חייו מאז שחרורו מהצבא ועל הדברים הקשים שעבר. כן סיפר שנישואיו רעועים וכי בתקופה האחרונה הוא סובל מדיכאון, מטופל בכדורים ואף התחזק מבחינה דתית. טען שאינו מכיר את סניור והכחיש שפגש אותו בבית הכנסת עם סיבוני. הוצגה לו תמונה של סניור אך הוא טען שאינו מזהה אותו.

8. לאחר ששמר על זכות השתיקה, נערך לנאשם תרגיל חקירה בתאריכים 18.11.2010 - 19.11.2010, ולתאו הוכנסו שוטרים במסווה של עצורים. הנאשם טען לפניהם כי נעצר בחשד לעבירות סמים.

בהמשך "התגלה" כי הנאשם עצור בעבירות מע"מ, ואז "חושדים" בו העצורים האחרים ומטיחים בו כי הוא שוטר סמוי, מדובר שהושתל בתאם. ה"עצורים" כועסים על הנאשם, והוא מצטדק לפניהם כי שיקר בעצת עורכת דינו, וכי למעשה הוא חשוד בהדלפת מידע מרשות המיסים. **בשלב זה הנאשם אינו מודה בביצוע עבירות כלשהן.**

בהמשך מוכנס הנאשם לתא עם עצור אחר, שוטר סמוי/מדובר המכונה "אריאל".

בין השניים מתנהלת שיחה, במהלכה מודה הנאשם לפני המדובר כי הזהיר את סיבוני מפני המעצר וכי קיבל תשלום בתמורה.

מדובר בשיחה ארוכה (תמליל ת/33), במהלכה נאמרים, בין היתר, הדברים הבאים:

תחילה דואג הנאשם כי: **"...עבדתי במע"מ. עכשיו יזרקו אותי מהעבודה**

אריאל: למה

ל: אם יוכיחו

אריאל: מה

ל: את מה שעשיתי" (ת/33 עמ' 20).

הנאשם מספר על הכסף שקיבל מאילן (עמ' 24-26):

"ל: עצרו אותי אחרי 10 ימים של החקירה, 12 יום. והיה לי 8 אלף שקל בכיס... אמרתי להם 8 אלף שקל לקחתי הלוואה מחבר לקנות טלוויזיה לילדות. לקחו לי את הכסף.

...

ל: אמרו לי שצילמו אותי שלקחתי את הכסף.

...

ל: הוא לא נתן לי את הכסף, דרך מתווך.

אריאל: מה זה משנה, המתווך, צילמו אותך לוקח ממתווך.

ל: המתווך נתן לי במשרד.

אריאל: מה, בא למשרד ומה, שם לך מעטפה והלך?

ל: ככה שם לי שמתי בכיס".

ועוד (עמ' 26-27):

"אריאל: מי הביא לך.

ל: סיבוני

אריאל: סיבוני את הכסף?

ל: לא אישית.

...

ל: אני הלכתי למשרד.

אריאל: כמה נתן לו.

ל: הוא אומר 30 אלף.

אריאל: נו ומה אתה קיבלת, שמונה?

ל: לא, הוא אומר ש-15.

אריאל: אתה קיבלת 15? והוא 15 יעני? יעני כל אחד יעני, כל אחד 15. בואנה, יפה. מ..

ל: בזבזתי בזבזתי.

...

ל? אני, אמרו לי יש צילום שאני מקבל שטרות של כסף מסיבוני. מסניור או סיבוני. אחד משניהם. אין מצב אריאל.

אריאל: יד שלישית.

ל: כן"

בהמשך מוסיף הנאשם ומספר לאריאל אודות התשלום שקיבל מסיבוני (עמ' 48):

"ל: וביום המבצע נעלמו להם. לא מצאו אותם, רק בערב. אחד הסגיר את עצמו למחרת סיבוני. אחד לא יודע, מצאו אותו בערב בבוקר לא יודע מה.

אריאל: אתה באת התקשרת להזהיר אותו נו.

ל: בפגישה הראשונה.

אריאל: מה

ל: שישבנו בבית קפ... בבית שלו בגינה.

אריאל: נו. הבנתי אותך עכשיו. שילם לך זה. הבנתי אותך. נפל לי האסימון. חשבתי זה משהו שאתה זה."

וכן (עמ' 49):

"אריאל: ...דברים לא מסתדרים אבאל'ה. עזוב אותך. בן אדם עושה חמש חברות כל חודש עושה 200 אלף...ואתה רק פעם אחת לקחת 15 אלף

ל: אני לא נכנס לו לעסקים... חברים... אני לא נכנס לו לכיס... לי הוא לא שילם, לחבר שלי... שיזהיר אותו שבאים אליו... כאילו אני אח, אני לא יבקש ממנו כסף על דברים כאלה. אז אני יצאתי מהבית ואמרתי תודה רבה שלום, הלכתי הנעתי את האוטו, אמרתי, שבור אותו ת'ראש, כמה כסף שהוא רוצה, תן לו".

הנאשם, שהיה אצל סיבוני יחד עם אילן, מספר כי לאחר שהזהירו את סיבוני, עזב את המקום והשאיר את אילן לדבר עם סיבוני על תשלום (עמ' 52):

"אריאל: מה הוא אמר לו בפגישה, הוא דיבר לא?

ל: כן.

אריאל: מה הוא אמר.

ל: ככה והולך להיות ככה.

אריאל: לא, איך הגעתם לנושא הזה של ג'ובה. כסף.

ל: אה. ברגע שזה, נגמרה השיחה, אני קמתי אמרתי לו אבי אני הולך. לסיבוני, קוראים לו אבי סיבוני. סיבוני

אני הולך להתראות תסתדרו ביניכם כבר..."

ובהמשך מבהיר לשם מה התשלום (עמ' 55):

"ל: כסף בחיים לא קיבלתי מסיבוני... מאילן שעובד איתי

...

"ל: ועל מה בכלל סיבוני שילם לכם 30 אלף לא הבנתי..."

ל: יענו אומרים לך תיזהר עומדים לפשוט עליך.

אריאל: דמי שתיקה תסתמו את הפה

ל: תתכוננו" (עמ' 55).

ועוד הוסיף הנאשם:

"אריאל: שבאו ועצרו אותך מה אמרו לך?"

ל: שלום אנחנו מיאח"ה יש לנו צו חיפוש... אמרתי לו על מה, אז קלטתי, הפרת האמונים, שוחד, ישר נפל לי האסימון..." (עמ' 58).

9. ביום 22.11.10, לאחר ההתוודות לפני המדובב ובטרם ידע כי מדובר במדובב, הנאשם נחקר בשנית (ההודעה הוגשה ת/31, התמליל: ת/32). מבקש לשמור על זכות השתיקה.

את הכסף שמצאו אצלו, 8,000 ₪, קיבל מחבריו עופר ארכלי ומיונתן רחמין. אם על השטרות נמצאו טביעות אצבע של אילן, אולי זה כי אילן נתן לו איזה 100 או 200 ₪ לקנות משהו. לא יודע איך אילן נגע בכסף. הוא לא לקח שוחד. לא יודע איך אין טביעות אצבע של עופר על הכסף.

ביום המבצע התקשר לסיבוני כדי ללכת לבית הכנסת. התקשר אליו כמה פעמים כי הם חברים ומדברים כל יום.

היה עם אילן בבית של סיבוני כי היו לו שני פנצ'רים באוטו ואילן בא לעזור לו עם הצמיג. הביא לו גלגל רזרבי, יש להם אותו רכב. אמר לאילן שיבוא איתו לשנות קפה אצל סיבוני והם ישבו אצלו בחצר. בהמשך נסע לפנצ'ריה בוואדי ג'וז ותיקנו לו את הגלגלים. באותו יום לא היה בבית הכנסת. לא תיאמו גרסאות דרך עורכת הדין.

10. בהמשך אותו יום, 22.11.10, נחקר הנאשם פעם נוספת (התמלול: ת/33, ההודעה: ת/34). לא עשה כלום, לא יודע איך טביעות האצבע של אילן ושל סיבוני נמצאות על השטרות שנמצאו בכיס שלו. לא מרגיש טוב.

11. בחקירה ביום 24.11.10 (ת/35, ת/36). שומר על זכות השתיקה.

במהלך החקירה נכנס לחדר המדובב אריאל מהתא, הוא השוטר אוהד. הנאשם ממשיך לשמור על זכות השתיקה עד סוף החקירה, לאחר שעם כניסת המדובב, במענה לדברי החוקרים כי סיפר הכל למדובב, הוא מאשר "**מה שסיפרתי לו הכל, הוא יודע**" (ת/35 עמ' 8).

בשיחה טלפונית עם אשתו אומר לה הנאשם: "**לא יודע, אני לא מרגיש טוב אילנית... אין, אני כבר הולך לספר את הכול**" ואשתו מעודדת אותו לא להישבר.

12. בחקירה מיום 29.12.10 (ת/37, ת/38) שוב הודיע הנאשם שהוא שומר על זכות השתיקה. בעניין אחר לגביו נשאל השיב לשאלות לחוקרים.

13. ב- 17.1.11 נשלח מכתב מעורכת הדין של הנאשם, ת/5, שם התלוננה על התעלמות ממצבו הנפשי של הנאשם ועל הפעלת לחץ על הנאשם בתרגיל החקירה.

הנאשם עצמו העלה את הדברים **כשבעה חודשים לאחר מכן**, ביום 15.8.11, ולאחר ששוחרר ממעצר, כאשר זמן להשלמת חקירה (ת/39, ת/40). אז טען הנאשם כי יש לו תלונות רבות על החקירות שנחקר. הוציאו ממנו דברים בדרכים פסולות.

לא שיבש הליכי חקירה, איילת לא סיפרה לו כלום. בכלל לא זוכר שהיא העבירה לו מידע. לא היה יכול לשבש חקירה. אם אמר זאת למדובב זה היה כי המדובב איים עליו. הוא פחד ומכר לו סיפור. לא היה מקרה בו פנה אליו אדם בשמו של אילן וביקש לשוחח איתו.

לא יודע מה עם סיבוני, לא בקשר איתו. הם עדיין מתפללים באותו מקום אבל כל אחד בפניה שלו. לא מכיר את סניור.

בהמשך ענה הנאשם על כל שאלה במילים: "**ראה תשובתי הקודמת**".

משפט ה"זוטא":

14. חומר החקירה כולל הקלטות של הנאשם בתא המעצר, אשר כללו הודאה לפני מדובב, כמפורט לעיל.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה בשל לחץ ואיומים שהופעלו נגדו ובשל ניצול מצבו הנפשי, וטען כנגד קבילות ההודאות. לטענת ב"כ הנאשם, לתאו של הנאשם ולתא הסמוך הוכנסו שוטרים/מדובבים שהתחזו לעבריינים, שהטיחו בנאשם כי הוא סוכן סמוי והפחידו אותו, כדי שיתוודה על מעשיו.

טענות הנאשם לגבי אי קבילות ההודאות נדחו, לאחר שנוהל משפט זוטא. להלן נימוקי ההחלטה:

ראיות המאשימה במשפט הזוטא:

15. הוגשו הקלטות שנעשו בתא המעצר ותמלילים, כאמור לעיל. בנוסף העידו ארבעה שוטרים שפעלו כמדובבים: השוטר המכונה אריאל, השוטר המכונה חיים, השוטר המכונה גיא, והשוטר המכונה סער.

16. עדויות השוטרים/מדובבים:

א. המכונה אריאל - העיד כי בתדרוך שניתן לו לפני המפגש עם הנאשם נמסר לו שמצבו הנפשי של הנאשם התדרדר מאז שנפטר אביו לפני כשנה וכי הוא נוטל כדורים פסיכיאטריים, וכן כי הפגישו את הנאשם עם מדובבים קודמים שלא הצליחו להוציא ממנו דבר שכן הוא חזר וטען לפניו שנעצר על עסקת סמים. אריאל העיד כי בתחילה שהה בתא סמוך לזה של הנאשם, שמע חלק מהשיחה שהתנהלה מהתא הסמוך וכן צעקות אך לא ידע בדיוק מה מתרחש שם. לא שמע איומים שהופנו כלפי הנאשם. בשלב מסוים העבירו את הנאשם לתאו, כפי שתוכנן, אז החל הנאשם לספר לו את סיפורו. הנאשם עשה זאת כי הרגיש צורך להצטדק בפניו ולשכנע אותו שהוא לא שוטר סמוי. בזמן השיחה ביניהם, השוטר המכונה חיים, שהיה בתא ממול, קרא לו כדי "להזהיר" אותו שהנאשם שוטר סמוי, ולכן הרגיש הנאשם צורך להצטדק. התרשם שהנאשם לחוץ מהסיטואציה אך שקול. השיחה ביניהם הייתה עניינית מאד ובין השאר סיפר לו הנאשם גם על משפחתו. בזמן השיחה היה לבד בתא עם הנאשם כי את סער כבר הוציאו מהתא, מכחיש שהדבר נעשה כדי שהנאשם יבין שאם הוא יקלע למצוקה אף שוטר לא יבוא לעזרתו. במהלך השיחה הם אכלו והנאשם ביקש מהשוטר כדורים. הנאשם גם סיפר לו שעורכת הדין שלו יעצה לו לשקר מחשש למדובבים, ושגם החבר שלו ממע"מ קבע איתו שאם הם יעצרו הם ייקחו אותו עורך הדין כדי שיוכלו להעביר מידע מאחד לשני, וכך נעשה. בסיום השיחה ראה את הנאשם מדוכא, הנאשם ישב על המיטה בראש מורד, הוא לא בכה אך היו לו דמעות בעיניים. המליץ לו להתקלח ואחרי זה הנאשם הלך לישון.

הוא עצמו שיחק דמות של עבריין בינוני. נכון שהביאו לו לחם עם שוקולד אך גם הנאשם קיבל. מאשר שהשוטר הציג אותו כעבריין שיוצא ונכנס מתא המעצר ומוכר לו. אמר לנאשם שלא יספר לו סיפורים אחרת יבין שהוא חושד גם בו שהוא מדובב, אך זו שיחה לגטימית בין שני עבריינים, והוא רצה לבסס את אמינותו כעבריין. לא התכוון לומר לנאשם לא להקשיב לעצת עורכת הדין שלו.

המכונה חיים: העיד כי בתדרוך לפני שנכנס לתא נאמר לו שהנאשם חוקר מע"מ ושהוא לוקח כדורים פסיכיאטריים.

לתא המעצר בו ישב נכנס בחור דתי רגוע. הם ניהלו שיחה נוחה ורגועה בה הנאשם סיפר לו על משפחתו וגם סיפר שהוא חשוד בעבירות סמים. היו יחד 3 ימים ו-2 לילות במהלכם התנהלו ביניהם שיחות חולין.

יום לאחר שהכניסו אליו את הנאשם, הבין שהנאשם שיקר ואז הרים את קולו. באותו זמן הנאשם שכב במיטה והוא התהלך בחדר ותוך כדי הליכה דפק על ארונית הפח שהייתה בחדר. אולי גם ירק על הקיר ובעט בדלת השירותים אך לא הייתה לכך משמעות כי לא ניסה לאיים על הנאשם. בתא היה עוד בחור מדובב. התרשם שהנאשם הוא בחור נעים. גם כשנאמרו לו הדברים הנאשם שכב במיטה. אולי התיישב אבל לא קם להתעמת איתו.

הוגש תמלול שיחה שהתנהלה בין הנאשם לחיים, יחד עם עצור נוסף שאינו קשור לפרשה, ביום 18.11.10, יום לפני השיחה בה הודה לפני המדובב - ת/4.

המכונה גיא: כאשר נכנס לתא, הנאשם וחיים כבר היו שם. מדובר בתא רחב יחסית בעל שלוש מיטות כפולות, מקלחת ושירותים. חיים ישן במיטה מול הדלת, הוא במיטה האמצעית והנאשם בשלישית. היה בתא רק כמה שעות. לפני שנכנס לתא תדרכו אותו במה הנאשם חשוד אך לא ידע שהנאשם סיפר לחיים שהוא נעצר על עבירות סמים.

ההתנהלות בתא הייתה שגרתית. הייתה קצת הרמת קול אך לא משהו חריג ולמיטב זכרוננו הנאשם הגיב לכך טוב. הכול היה נינוח, לא ראה את הנאשם מפחד. לא היו איומים. לאחר שהנאשם הוצא מהתא הוא לא המשיך להתבטא נגדו.

חיים כעס מאד כשנודע לו שהנאשם שיקר לו אך לא היו איומים. לא זוכר שהנאשם פנה אליו והתחנן שיעזור לו.

מאשר שיש על גופו קעקועים אך מכחיש שהבליט אותם ושמטרתם להפחיד.

המכונה סער: אישר כי לא היה חולה באותו יום אך היה חשוב לו להפגין שהוא לא מרגיש טוב. מאשר שהיה בתא כמה שעות ושהנאשם קרא לשוטר אך השוטר לא בא מיד. לא יודע כמה זמן עבר עד שהשוטר בדק אותו. מכחיש שהמטרה הייתה שהנאשם יבין שהשוטר לא מגיע. שמע ששני השוטרים שהחליפו משמרות נכנסו לתא השני והודיעו במה כל אחד עצור ומיד לאחר מכן התחילו צעקות. כשעה לאחר מכן הוא הוצא מהתא שלו ובהמשך הנאשם הועבר לשם. הוא והנאשם לא היו יחד באותו תא.

עדות הנאשם במשפט זוטא:

17. הנאשם העיד כי הוא מטופל פסיכיאטרית מזה למעלה מ-6 שנים ואף עבר אשפוזים פסיכיאטרים. הוא סובל מהתקפי חרדה ודיכאון ולאחרונה התגלה אצלו ניצוץ של סכיזופרניה פרנואידית. ביום 17.11.10, לאחר שהגיעו חוקרים למשרדו במע"מ ונערכו חיפושים במשרדו ובביתו, הוא נלקח למשרדי יאח"ה לחקירה והכחיש את כל המיוחס לו, ביקש לראות עורך דין וקיבל. בלילה נלקח לחובש שקבע שבשל מצבו הנפשי אסור לו להיות במתקן כליאה משטרתית, הוא נלקח לבית המעצר "הדרים" אשר סירב לקבל אותו ללא אישור פסיכיאטרי. לכן החזירו אותו למשרדי יאח"ה שם ישן על הרצפה כשהוא קשור בידיים וברגליים.

בשיחה שניהל עם עורכת הדין שלו היא אמרה לו שמאחר שהוא אדם נורמטיבי שאינו רגיל לשהות במחיצת עבריינים, יש סיכוי טוב שיפעילו נגדו מדובבים. לכן המליצה לו לא לספר לעצורים האחרים במה הוא חשוד אלא להמציא סיפור כיסוי, והוחלט לספר שהוא נעצר בגין הברחת סמים.

כאשר הוכנס לתא המעצר הכיר עצור בשם חיים. חיים הסביר לו על השהות במעצר, והוא סיפר לחיים שהוא עצור על הברחת סמים. כאשר ביקש מהשוטר שיביא לו את הכדורים שלו חיים אמר לו שכאן אין כדורים וזה לא בית מלון.

למחרת התקיים דיון בערעור שהגיש על הארכת המעצר, הערעור נדחה אך השופט כתב בהחלטה שהוא צריך לקבל טיפול תרופתי מסודר. יצא מהדיון מעודד כי חשב שישוחרר מהמעצר עד השבת.

לאחר הדיון הוחזר לתא המעצר. הסביר כי במקום ישנם שני תאי מעצר האחד מול השני וביניהם דלת מרושתת בלבד. כאשר הוכנס לתא המעצר ראה בתא השני עצור זרוק על הרצפה. שאל את השוטר מה קרה אך השוטר לא ענה וסגר את הדלת. נכנס לתא והעצור שהיה על הרצפה התחיל לצעוק: "אמא, אני הולך למות, אני הולך למות, סוהר, סוהר".

צעק אף הוא לשוטר שיבוא אף אחד לא בא. אמר לעצמו שלאף אחד כאן לא אכפת מחיי אדם, ונכנס יותר לחרדה כי הבין שאם יקרה לו משהו אף אחד לא יבוא. שוב קרא לשוטר והוא לא בא. אמר לחיים: "תראה מה קורה פה" וגם חיים צעק לסוהר. כל זה היה ביום שישי. ביקש מהשוטר סידור להתפלל וכן טלית ותפילין, אך אף אחד לא ענה. פתאום השוטר פתח את הדלת והכניסו אדם אזורק, שרירי ומוצק, כובע קסקט על הראש וכל הגוף קעקועים. הבחור החדש התקרב אליו והסתכל עליו ופתאום נתן בעיטה לדלת של השירותים ונהיה שקט בתא. החדש נשכב על המיטה האמצעית ובעט במזרון העליון והמזרון עף.

במהלך החלפת משמרות נכנסו לתא שני שוטרים והוא ביקש מהם כדור אך השוטר ענה שהוא לא יודע על מה הוא מדבר. השוטרים דיברו ביניהם על מה כל אחד עצור וכשהגיעו לשם שלו צרחו שהוא עצור מע"מ. השוטרים חזרו שוב ושוב על כך. **"אני אומר ווי התחלתי לרעוד כולי... מאותו רגע נכנסתי להתקף פסיכוטי. התחלתי לרעוד כולי. אמרתי זהו מפה גומרים לי את החיים"** (עמ' 173 לפרוטוקול). ואכן, מיד לאחר שהשוטרים יצאו מהתא התחיל הסייט: **"הם התחילו לצרוח. אתה סמוי, התחילו לבעוט בקירות. התחילו לקלל אותי. חיים בא מולי יורק עלי טפו יורק עלי"** (שם). הדגיש כי עבר דברים קשים בחיים, אמו נטשה אותו והוא גדל בשכונת פשע, אך בכזו סכנת חיים הוא לא נתקל מעולם. לאחר שחיים צעק עליו הגיע הבריון השני, תפס אותו בחולצה וצעק עליו שהוא סמוי. חיים הלך בתא ובעט, נתן בוקסים בקיר ליד, קילל ואמר שבגללו הוא קיבל עוד ארבעה ימים במעצר, והשני צעק עליו: **"אתה סמוי אתה מניאק"** (עמ' 174). באותו רגע לא חשב על כלום, לא חשב אם יש הקלטות או מדובבים, רק חשב איך הוא יוצא מהתא הזה בלי שיהרגו אותו. אמר להם שהוא לא סמוי, נשבע בתורה. הם ירקו עליו. פתאום עציר מהתא השני, לא החולה, התקרב לדלת המסורגת ושאל **"מי זה המניאק פה"** (שם). בהמשך הבין שזה אריאל. ביקש מהם שיקראו לשוטר שיגיד להם שהוא לא סמוי אך זה לא עזר אלא להיפך, הם צעקו למה הוא רוצה שוטרים. חיים גם אמר לו שייתן לו "שפיץ" ועשה עם האצבע סימן של דקירה בצוואר. בשלב זה הוא כבר נפל על הרצפה, התחנן, נשבע שהבנות שלו ישרפו אם הוא משקר. אמר להם שעורכת הדין שלו אמרה לו לשקר אבל זה לא עזר. פתאום חיים התחיל לצעוק: **"שוטר שוטר... אם לא תבוא לפה יהיה פה, יקרה פה משהו רציני, יקרה פה גיהנום"** (עמ' 175). נכנס שוטר לתא והם אמרו שיש פה מניאק והצביעו עליו, והשוטר יצא וסגר את הדלת. בשלב זה, ובשל התקף החרדה, יצא לו שתן במכנסיים. רעד כולו, לא חשב על כלום רק איך יצא משם חי. והסייט התעצם: קללות, צרחות אימים, בעיטות. חיים הלך ובעט בדלת שמפרידה בין השירותים לתא שלו, ירק עליו ונתן בוקס בדלת הברזל. זה היה נראה לו כמו נצח. חיים צרח ואמר לו: **"קדיש אתה אומר חתיכת שקרן מניאק סמוי"** (עמ' 176), זה שבר אותו והוא התחיל לבכות ולהתחנן. השוטר בא שוב ואז אמר לחיים ולבריון השני לארוז כי הם יוצאים מהתא. חיים אמר שהוא לא רוצה לצאת ושם רוצים שיוציאו אותו. **"אני כולי רועד. אני כולי עם שתן על הגוף שלי"** (עמ' 177), מיד ארז את חפציו והלך עם השוטר לתא השני, בו היה אריאל. החולה כבר לא היה שם. ומאחוריו חיים והבריון השני "נתלים כמו קופים" על הסורגים וצועקים לאריאל להיזהר ממנו.

אריאל לא צעק ולא קילל. היה רציני, הסתכל עליו במבט מאיים ואמר לו "אצלי אין עוונות" שבשפה של עבריינים זו אזהרה שאם לא יגיד את האמת זה לא יגמר טוב. אריאל שאל אותו מאיפה הוא, כשענה שהוא ממעלה אדומים אריאל אמר לו להפסיק לשקר. אריאל שאל אותו אם זה נכון מה שחיים והשני צועקים וענה שלא, שהוא לא סמוי וששיקר בעצת עורכת הדין שלו. אריאל אמר לו: **"אותי לא מעניינת עורכת דין... פה יש כללים שונים אדוני"** (עמ' 178), והוא שוב נכנס לחרדה. נשבע בתורה, בבנות שלו. פחד, נזכר בסרטי "הסנדק" ובסדרה "הבורר" בהם העבריינים הרציניים לא צועקים או מקללים אבל אם אחד מהם מסמן מישהו באיקס, זו רק שאלה של זמן עד שמחסלים אותו. זה מה שישב לו בראש. הבין שאסור לו יותר לשקר כי אם יתפס עכשיו בשקר הוא לא יצא חי ולכן החליט לאשר בפני אריאל את החשדות נגדו. לא הודה בפני אריאל שעשה את המעשים המיוחסים לו, רק אמר לו במה הוא חשוד. ואז

נהיה שקט והוא ואריאל התחילו לנהל שיחה רגועה. מהתא השני המשיכו לצעוק לאריאל למה הוא בכלל מדבר איתו.

בשלב מסוים אריאל צעק לשוטר, שהגיע מיד, אמר לו שהוא רעב השוטר הציע לו שוקולד. הבין שאריאל עברין בכיר כי כשהוא עצמו צעק במשך שעותיים אף אחד לא הגיע. השוטר חזר עם טוסטים עם שוקולד ואמר לאריאל שהוא לקוח VIP. הבין שאריאל עברין בכיר ופחד ממנו כי יודע שהעבריינים הבכירים הם הכי גרועים. פחד מכולם אבל מאריאל פחד פי שניים.

התנהלה ביניהם שיחה שהייתה בעצם יותר כמו חקירה: אריאל שואל והוא עונה. וכל הזמן הרגיש שהוא עומד במבחן אם הוא מספק את אריאל או לא. והשניים מהתא השני מקשיבים לשיחה ואם זה לא מספק אותם הם שוב צורחים. סיפר לאריאל כל מה שידע מהחקירה כי הבין שאם אריאל יתפוס אותו בשקר אפילו הקטן ביותר - הוא גמור.

הנאשם הדגיש שהוא צריך לקחת כדורים 3 פעמים ביום אך במעצר לא קיבל את הכדורים כמו שצריך כך שהוא היה צריך לתפקד במצב הזה כשהוא בלי התרופות שלו. הוא גם קצת סכיזופרן וחושב שהתחיל לדמיין כי שאל את אריאל אם הוא לא ברח אתמול כי ראה אותו קופץ מהגדר. מאשר שקיבל מידי פעם את הכדורים שלו אך טען שזה נעשה כאשר השוטרים החליטו לתת לו ולא כשהוא ביקש.

בשלב מסוים הבין שהוא מרצה את אריאל וכשהבין שהוא כבר לא צריך להוכיח שהוא לא סמוי, הוא נרגע והשיחה התפתחה לנושאי דת. כל פעם שהשיחה עברה לפסים אחרים הוא ניסה לפתח אותם כדי לא לחזור לעניין שלו.

בסוף השיחה התפרץ בבכי כי הרגיש שהיה בסכנת חיים וניצל. בהמשך השוטר נתן לו כדור והוא נרדם. התעורר כשמישהו בועט בו, וראה קצין משטרה ולידו שוטר. הקצין שאל אותו איזה כדורים הוא לוקח וכשענה לו הקצין אמר שאסור לו להישאר שם עוד דקה אחת כי זה לא מקום לעצירים פסיכיאטריים. הוציאו אותו מהתא ולקחו אותו ל"הדרים".

כל האירוע היה ביום שישי, וביום רביעי לאחריו הוא פגש את אריאל בחדר החקירות כשאריאל לבוש מדי משטרה. אז הבין שהוא מדובב. מאשר שבאותה חקירה נשאל על הדברים שאמר למדובב ואישר אותם, אך הדגיש שהיה באותו יום בלי כדורים פסיכיאטריים כאשר גם בימים הקודמים נמנעו מלתת לו תרופות.

סמוך לאחר האירוע האמור התקיים דיון הארכת מעצר בעניינו, וכשפגש את עורכת הדין שלו בבית המשפט הוא סיפר לה על כל האמור לעיל. היא אמרה לו שאין מה לעשות וטוב שיצא מהתא המשטרתי. גם נפגש עם עורכת הדין ב"הדרים", חושב שזה היה עוד לפני הדיון. לא ידע שעורכת הדין שלו שלחה בשמו מכתבים הנוגעים לתנאי המעצר שלו.

לא האזין להקלטת השיחות שלו עם השוטרים המדובבים ואף לא קרא את התמליל כי יש לו סיוטים. לא מסוגל לחזור ולשמוע מה שקרה שם. הדגיש שהיה מאושפז בעבר כמה פעמים בבתי חולים, גם בבתי חולים פסיכיאטריים. מטופל בכדורים פסיכיאטריים על בסיס יומיומי. נמצא כל הזמן במצב פרנואידי, יכול פתאום להרגיש שעוקבים אחריו.

18. במהלך עדותו של הנאשם הוגשו מספר מסמכים:

ת/5 - מכתב מיום 17.1.11 שנשלח על ידי עורכת הדין שייצגה אז את הנאשם, אל מפקד היחידה הארצית לחקירות הונאה, ובו מצוין כי אף שליחידה היה ידוע שהנאשם סובל מחרדות וכי ישנו חשש ממשי שייטול את חייו, הופעלו עליו לחצים קשים ומיותרים בין היתר באמצעות שני מדובבים שהציגו לפני הנאשם מצג כאילו הם רוצים לפגוע בו.

אין מחלוקת כי במכתב זה מועלות לראשונה טענות בעניין המדובבים.

נ/1: מכתב ד"ר טייטלבוים, הפסיכיאטר המטפל בנאשם, אשר נשלח לעורכת הדין ביום 17.11.10.

נ/2: מכתב ד"ר טייטלבוים לעורכת הדין מיום 29.11.10 אשר נכתב לאחר ביקור בית שערך ד"ר טייטלבוים לנאשם.

דין - הליך ה"זוטא":

19. קבילותה של הודיה נבחנת בשני מסלולים: חוקתי ופסיקתי.

המסלול הסטוטורי הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, קובע כי: "**(א) עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חופשית ומרצון**". הפסיקה קבעה כי הודיה "חופשית ומרצון" הינה כזו אשר נמסרה מבלי שהופעלו על הנאשם אמצעי לחץ חיצוניים, להבדיל מאמצעי לחץ פנימיים, אשר שללו מהנאשם את יכולת הבחירה האם להודות אם לאו. כן נפסק כי מדובר רק בפגיעה משמעותית וחמורה באוטונומיית הרצון החופשי של הנאשם, כך שלא כל פגיעה מובילה מיד לפסילת ההודאה.

המסלול הפסיקתי, שיסודו בהלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי, 4.5.06 [פורסם בנבו]) מסמך את בית המשפט לפסול ראיה בהתקיים שני תנאים: שהראיה הושגה שלא כדין, ושקבלת הראיה תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פסקת ההגבלה.

20. מטרתה של עילת הפסלות להגן על זכות הנחקר לשלמות הגוף והנפש, ועל זכותו לאוטונומיה של הרצון החופשי. הודאה שנמסרה בשל לחץ "חיצוני" אסורה, וזאת להבדיל מהודאה שנמסרה כתוצאה מלחץ "פנימי" סובייקטיבי שלא נבע מנקיטת אמצעים פסולים. אין ספק כי כל חקירה קשה היא, ומעצם טיבה וטבעה היא גורמת ללחץ פיזי ונפשי לנחקר, אך כאשר מדובר במועקה הנגרמת כתוצאה מאמצעי חקירה פסולים - עלולה ההודיה להיפסל.

21. בפסיקה נדונו חמישה גורמים המביאים לפסילתה של הודיה, כאשר שניים מהם, יצירת לחצים נפשיים בלתי הוגנים, ויצירת תחבולה בלתי הוגנת (ראה י. קדמי, על הראיות, תש"ע - 2009, עמ' 60), הם טענות הפסלות אותן טען ב"כ הנאשם -

ב"כ הנאשם טען כי המצג שיצרו השוטרים-המדובבים לפני הנאשם, והתנהגותם כלפיו לאחר שהוא נחשף בשקריו, מהווים תחבולה בלתי הוגנת, והם הביאו את הנאשם - הסכיזופרן-פרנואיד וסובל מבעיות חרדה ודיכאון - לידי לחץ נפשי רב אשר הביא אותו לידי "טמטום חושים" ואימה, עד שהתוודה לפני השוטר המכונה אריאל.

תחבולה בלתי הוגנת - האומנם?

22. תחבולה בלתי הוגנת היא כזו המאופיינת במרמה: "הכלל הוא שיש להבחין בין תחבולה "נפסדת" מהווה אמצעי פסול, לבין תחבולה "נסבלת", שאינה מהווה אמצעי פסול ועל כן ניתן לנקוט בה. המבחן שעל-פיו נקבעת פסלותה של תחבולה, נעוץ בשאלה אם היה בה כדי לשלול את "יכולת הבחירה": מצטמצמת המרמה להצגת מציאות כוזבת בלבד, כאשר נשמרת לו לנחקר היכולת לבחור, על רקע המצג הכוזב, אם למסור הודיה אם לאו - הרי זו תחבולה "נסבלת", שאינה פסולה ואינה פוסלת; לעומת זאת, אם השמיטה המרמה את הבסיס מתחת ליכולתו של הנחקר לעשיית השימוש בזכות השתיקה או בזכות ההיוועצות - הרי זו תחבולה "נפסדת", העשויה להוביל לפסילת הודיה הנמסרת בעקבותיה " (קדמי שם, בעמ' 73).

ב"כ הנאשם טען כי התחבולה שהופעלה כנגד הנאשם, אשר הביאה את הנאשם לחשוב שהעצורים איתו בתא חושדים בו שהוא שוטר סמוי ושם לא ייאמר את האמת סופו יהיה רע, הינה תחבולה בלתי הוגנת המביאה לפסילת ההודיה.

23. כלל הוא כי השימוש במדובבים והצגת הנחקר בפני מציאות מדומה, אינם מביאים בהכרח לפסילת ההודיה: "הפסיקה הישראלית הכירה בהפעלתם של סוכני משטרה על מנת לדובב חשודים כתחבולה חקירתית לגיטימית, וראתה בכך אמצעי בל יגונה למלחמה בפשיעה" (ע"פ 6977/03 רושדי סארה נ' מדינת ישראל, 20.7.09 [פורסם בנבו]). "המציאות מלמדת כי במקרים רבים נוטה חשוד לפתוח את סגור לבו בפני מי שעצור עמו ולהימנע מכך בחקירה בפני איש מרות" (ע"פ 4577/98 דין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 405, 411). הפעלתו של מדובב מוכרת גם כאשר מדובר במדובב "אקטיבי" היוזם מהלכים כדי לדלות מידע מהחשוד, ולא רק במדובב "פאסיבי" (ראה למשל: ע"פ 1301/06 עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל, 22.6.09 [פורסם בנבו]).

24. ובעניינו - לאחר שמיעת השיחות המוקלטות שהתנהלו בין הנאשם לבין השוטרים המדובבים וקריאת תמלול ההקלטות, איני מקבלת את טענות הנאשם.

תחילתו של הקשר בין הנאשם למדובבים, ביום 18.11.10, כאשר הנאשם והמכונה חיים חלקו תא מעצר יחד עם עצור נוסף בשם ויקטור שאינו רלוונטי להליך דנן. כעולה מהתמלול ת/4, חיים והנאשם ניהלו שיחה ארוכה בה הסביר חיים לנאשם על החיים בתא המעצר (ראה למשל עמ' 3 ש' 11, עמ' 9 ש' 36), השניים שוחחו על משפחותיהם, על ילדותם ועל הסיבה בגינה הגיעו לתא המעצר. בשלב זה סיפר הנאשם לחיים שהוא נעצר לאחר שנתפס בשדה התעופה כשברשותו מאה אלף כדורי סם (עמ' 27).

המשך השיחה בין השניים מוקלט למחרת, יום 19.11.10 ומתמלל ב-ת/3ב (יצוין כי בשלב הסיכומים להליך הזוטא הגיש ב"כ הנאשם תיקונים לחלק מתמליל זה), כאשר ויקטור כבר אינו בתא המעצר יחד עם הנאשם וחיים, ולתא הוכנס השוטר המכונה גיא. השלושה משוחחים שיחה ידידותית ושקטה על הסיבות בגינן נעצרו ועל מקום מגוריהם. בין השאר מזכירים השלושה בשיחתם את החולה השוכב בתא השני ומחכה שייקחו אותו (ת/3).

בהמשך השיחה, בסימן 1:17:36, נשמעים שני שוטרים נכנסים לתא ומשוחחים על העצורים. שוטר אחד אומר לשני

שחיים עצור על סמים וגיא על אמל"ח כאשר בנוגע לנאשם נשמע רק: **"וזה, זה ל"** (1:18:26, עמ' 4 לתמליל). מוסכם על שני הצדדים שהשופט אמר לחברו שהנאשם עצור בגין עבירות מע"מ. ב"כ הנאשם טען שהשופט צעק כאשר אמר זאת וכי חזר על כך שוב ושוב, אך הדברים לא נשמעים כך בהקלטה.

מיד לאחר מכן יוצאים השופטים מהתא והאווירה בו משתנה לחלוטין: מתחילות להישמע צעקות, חיים וגיא צועקים על הנאשם שהוא שיקר ושהוא שופט סמוי. חיים מקלל את הנאשם: **"זה מאניאק זה"**, **"כוס אמה רבאק ערס"** (למשל: 1:26:42), יורק, מכה בחוזקה על דלת מפח (ראה למשל 1:21:55, 1:23:35 בעמ' 5 לאחר שורה 35, ובעמ' 6 ש' 10), ומאשים את הנאשם שבגללו הוא עצור לעוד ארבעה ימים (1:23:53, עמ' 5 לתמליל). חיים נשמע גם כשהוא אומר לנאשם: **"אם אתה לא אבא שלי, אני מזמן עכשיו לא נותן לך שפיץ"** (1:21:00, עמ' 5), ובהמשך צועק לשופט שיבוא לקחת את הנאשם מהתא **"למה אני אומר לך, או אתה או אני, יהיה פה משהו לא טוב. קרא לשופט ל. קרא לשופט ל, אני לא יודע מה אני עושה עכשיו. שופט. בוא קח את הסמוי בוא. כוס אמה רבאק ערס"** (1:26:40, עמ' 7 ש' 30-34). הנאשם נשמע כשהוא חוזר ואומר לחיים ולגיא שהוא לא סמוי אלא עצור בדיוק כמוהם, וכי שיקר לאחר שעורכת הדין שלו המליצה לו לעשות זאת (1:21:44, עמ' 5 ש' 28, 34). הנאשם נשבע בספר התורה (1:23:06, עמ' 6 ש' 18), בבנותיו (1:23:52, עמ' 6 ש' 28, ועמ' 9 ש' 2) ובשם ה' (1:22:04, עמ' 7 ש' 20), ואף מבקש סליחה (1:23:52, עמ' 6 ש' 27). הנאשם מספר לגיא ולחיים שהוא עצור בגלל שנטען שהדליף מידע מרשות המיסים ומע"מ שם הוא עובד (1:24:06, עמ' 9 ש' 12, עמ' 10 ש' 12-14). שיחה זו נמשכת כ- 17 דקות ואז מועבר הנאשם לתא השני בו נמצא השופט המכונה אריאל.

אמנם, 17 דקות במצב של חרדה וסכנה יכול להיחשב זמן רב, אך כאשר שומעים את ההקלטה נראים הדברים אחרת: בהקלטה לא נשמע הנאשם כשהוא לחוץ ומפוחד כפי שנטען. הנאשם עונה לחיים ולגיא בקול רגוע ושקט, רק פעמים ספורות הוא מרים את הקול וגם אז לא מדובר בצעקה אלא בהרמת הטון בלבד (ראה למשל 1:28:40), וגם כשהנאשם נשמע אומר: **"אני מבקש ממך מתחנן בפניך תעזור לי"** (1:30:20), הדברים נאמרים בטון רגיל ולא בצורה אותה היינו מצפים לשמוע מאדם מפוחד המתחנן על חייו.

גם הדברים אותם טען הנאשם בעדותו בבית המשפט, לא נשמעים בהקלטה. הנאשם טען שנכנס יותר ויותר לחרדה (עמ' 171 לפרוטוקול), שהטיל שתן על עצמו מרוב פחד (עמ' 175), שרעד כולו, בכה והתחנן (עמ' 176). אין ספק שכאשר אדם מגיע למצב חרדה כה עמוק בו הוא רועד ומטיל את מימיו על גופו, הדבר אמור להישמע בקולו או בדבריהם של אחרים, וכאמור אין הדבר כך. הנאשם העיד, למשל, שבשלב מסוים חיים צרח ואמר לו: **"קדיש אתה אומר חתיכת שקרן מניאק סמוי"** (עמ' 176) ושלאחר מכן הוא עוד יותר נשבר והתחיל לבכות ולהתחנן. אך משמיעת התמלול עולה כי לאחר שחיים אומר לו: **"איזה דתי איזה קדיש. וואלה שקרן..."** (1:23:14) אין כל שינוי בנימת הקול של הנאשם, לא נשמע שהוא נשבר ואף לא שומעים בכי או תחנונים. ולעניין הביטוי: **"אתן לך שפיץ"** שאמר חיים לנאשם: **"אם אתה לא אבא שלי, אני מזמן עכשיו לא נותן לך שפיץ"** (1:21:00), אזי גם לאחר מכן לא נשמע הנאשם חרד או לחוץ, מה גם שמתוכן הדברים אין צורך לפחד שכן חיים אומר מפורשות שלא **"ייתן שפיץ"** לנאשם לאור גילו.

דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדויותיהם של המכונים חיים וגיא, אשר העידו שאמנם היו בתא צעקות, אך לדבריהם הנאשם לא הגיב בצורה קיצונית (חיים בעמ' 123 לפרוטוקול) ולא היה נראה מפוחד (גיא בעמ' 126).

זאת ועוד: **"תחבולה בלתי הוגנת"** היא כזו המשמיטה את הבסיס מתחת ליכולתו של הנחקר לעשות שימוש בזכויות היסוד

המגיעות לו, זכות השתיקה וזכות ההיוועצות. ובמקרה דנן, כאשר הנאשם מספר לחיים ולגיא על המיוחס לו הוא טורח להדגיש פעם אחר פעם שמדובר רק בחשדות ושהוא שומר על זכות השתיקה (ראה 1:30:53, 1:30:58, 1:31:02). משהגן הנאשם על זכותו זו, גם בשלב בו לטענתו הטילו עליו אימה נוראה, ובשלב זה אינו מודה בדבר, בוודאי לא ניתן לומר כי המציאות המדומה שהוצגה לנאשם שללה את יכולת הבחירה שלו.

ועוד: הנאשם טען שכאשר חיים וגיא צעקו עליו הוא לא חשב על כלום: **"באותו רגע נעלמה לי המחשבה ונכנס בי רק אינסטינקט ההישרדות והקיום איך אני מתקיים פה בתא המעצר הזה בלי שיהרגו אותי"** (עמ' 173, וכן בעמ' 176). ואולם, גם בשלב זה ואף שלדבריו חשש לחייו, לא התוודה הנאשם לפני חיים וגיא.

25. בהמשך, כאמור, מועבר הנאשם לתאו של אריאל.

תחילה ממשיכים גיא וחיים לצעוק לכיוון אריאל שהנאשם הוא סמוי ושיזהר מפניו, אך לאחר כמה דקות גוועים קולותיהם, ובין הנאשם לאריאל מתפתחת שיחה ארוכה. הנאשם מנסה לבדוק האם פגש כבר באריאל בעבר, מספר לו על עבודתו במע"מ ובהמשך גם מספר לו מדוע נעצר.

ב"כ הנאשם טען שהנאשם התוודה לפני אריאל לאחר שהוצג לפניו מצג כאילו אריאל הוא ראש ארגון פשיעה, עברין בכיר, שהסביר לו שאצלו "אין עוונות" (1:53:49). נטען שהנאשם פחד מאריאל שערך לו מעין חקירה, והבין שאם יתפס שוב בשקר יהיה לו רע ולכן החליט לומר לו את כל הפרטים שיוחסו לו במהלך החקירה.

ואולם, גם כאן שמיעת ההקלטה מעלה דברים אחרים: השיחה עם אריאל שקטה ורגועה, אין צעקות ואין הרמת קול. גם כאשר אריאל מנסה לתקוף את הנאשם, למשל כאשר הוא אומר לנאשם שהוא לא מאמין לו: **"עכשיו באמת מאיפה אתה"** (01:39:40), או כאשר שואל אריאל את הנאשם האם הוא חושד בו שהוא מדובב: **"מה אתה קורא לי מאניאק?"** (01:41:14) או כאשר הוא אומר לנאשם שהדברים שהוא מספר לו נשמעים לא אמינים: **"נשמע לי מסריח מה שאתה מספר לי אני אומר לך את האמת"** (01:51:00) - נאמרים הדברים בשקט וברוגע. אריאל לא נשמע כועס או חשדן, והדברים נשמעים כשיחה רגילה בין שני עצורים שנפגשו בתא המעצר.

הדברים עולים בקנה אחד עם עדותו של המכונה אריאל בבית המשפט, לפיה הנאשם היה שקול בדבריו ורגוע (עמ' 40, 44 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם טען שדווקא השקט של אריאל הוא זה שהפחיד את הנאשם וגרם לו להבין שמדובר בראש ארגון פשע, אך לא מצאתי בהקלטות ראיה לחשש של הנאשם מפני אריאל, כמפורט לעיל.

בנוסף, ב"כ הנאשם טען שאריאל קיבל יחס מועדף מהשוטרים, דבר שהביא אף הוא את הנאשם לכלל מחשבה שמדובר בעברין ידוע ומוכר. אך גם כאן לא מצאתי לכך כל תימוכין. אמנם אריאל מבקש ומקבל מהשוטר לחם עם שוקולד, אך מאכל זה מוצע גם לנאשם (01:54:38), מה גם שהאוכל הגיע לאריאל רק כרבע שעה לאחר שביקש אותו, דבר שלא עומד בקנה אחד עם הטענה שמדובר בעברין בכיר ומוכר. בנוסף, בהמשך מבקש אריאל כדור אקמול מהשוטר בשל כאבי שיניים, אך נענה בשלילה (3:38:32).

26. עוד טען ב"כ הנאשם בהקשר זה שאריאל ניסה להדיח את הנאשם שלא לשמוע בעצת עורכת דינו כאשר אמר לו:

"אותי לא מעניינת עורכת דין... פה יש כללים שונים אדוני" (עמ' 178). אך לא כך הדברים העולים מקריאת התמליל. להיפך, בתחילת המפגש בין הנאשם לחיים ביום 18.11.10, נשמע חיים כשהוא אומר לנאשם דווקא שעורכת דינו נותנת לו ייעוץ טוב (עמ' 12 לת/4).

התנהלותו של הנאשם בהמשך מעידה אף היא על כך שהמשיך לפעול בעצת עורכת דינו, כאשר שב ואמר כי הוא שומר על זכות השתיקה בעצת עורכת דינו.

לפיכך אני דוחה טענה זו.

27. ומעל הכול: לו אכן היה הנאשם חש מפוחד ולחוץ, לאחר שלטענתו עבר התעללות (עמ' 176 לפרוטוקול) ולאחר שלטענתו ניצל מסכנת מוות של ממש (עמ' 182) - הכיצד לא טען זאת מיד לאחר שנודעה לו התחבולה שהופעלה כנגדו?

הפעם הראשונה בה עולות טענות הזוטא באופן מפורש היא ביום 17.1.11, כחודשיים לאחר האירוע עצמו (ראה עמ' 208 לפרוטוקול), אז שלחה עורכת הדין של הנאשם מכתב למפקד היחידה הארצית לחקירות הונאה ובו היא מפרטת את הליקויים שהיו, לדבריה, במעצרו של מרשה, לרבות התחבולה דן (ת/5). השיהוי בהגשת התלונה יש בו כדי להקטין ממשקלה.

וראה בהקשר זה דברי בית המשפט בתפ"ח 1050/03 מדינת ישראל נ' ולנטין בן ג'ורג' טוקילה, 26.11.07 [פורסם בנבו]: **"בראש ובראשונה יש לציין, כי הגם שבמהלך כל החקירה היה הנאשם מיוצג על ידי פרקליט, בשום שלב בדיונים בהארכת המעצר, לא העלה פרקליטו טענות כלשהן, כי על הנאשם הופעל לחץ שנועד לשובו או שננקטו נגדו אמצעים פסולים אחרים. גם ב"כ הנאשם המייצגת אותו עתה במשפט, הסכימה למעצרו עד תום ההליכים ולא העלתה כל טענת זוטא בזמן הדין במעצרו. כבישת הטענה ובמיוחד כאשר הנאשם היה מיוצג כל העת על ידי סנגור, מקטינה את משקלה"**.

28. לאור כל אלה אני קובעת כי התחבולה בה נקטו השוטרים כנגד הנאשם לא עולה כדי "תחבולה בלתי הוגנת" אשר מביאה לפסלות הודייתו.

וראה בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 2208/04 מדינת ישראל נ' תומא זהראן, 12.12.05 [פורסם בנבו]: **"מותר לחוקר לנקוט 'תחבולות' שאינן אסורות על פי הדין, כי מלחמה נגד פשיעה אף היא בגדר מלחמה... אמנם, הרצון להביא לחשיפתה של האמת ולמיצוי הדין עם מבצעי העבירות, אין משמעותו כי 'כל האמצעים כשרים'". אך גם "אין להיתמם ולדרוש מן החוקרים שלא ישאלו שאלות מכשילות או שלא ישתמשו במה שנקרא 'תחבולות'. חקירתו של פושע אינה משא-ומתן בין שני סוחרים שלווים והגונים המנהלים את עסקם על בסיס אמון הדדי מרבי" (ע"פ 216/74...)"**.

לחץ נפשי בלתי הוגן - האומנם?

29. שיטת חקירה המפעילה לחץ נפשי בלתי הוגן על הנחקר היא כזו אשר: **"שמה את הדגש על אמצעים**

המאיימים לשבור את רוחו של הנחקר "מבפנים" (השפלה, נגישה, גידופים, מניעת תרופות, וכיוצ"ב אמצעים הפועלים בתוך נפשו של הנחקר פנימה)". חקירה זו "...מאיימת ליצור בלבו של הנאשם תחושת חוסר אונים מוחלט מפני החוקר הכל יכול... מכרסמת ביכולתו של החשוד לעשות שימוש בזכויות היסוד שלו, זכות השתיקה וזכות ההיוועצות... משום שאישיותו הצטמקה ויכולתו הנפשית כלתה ואיננה" (קדמי, שם, בעמ' 68).

ב"כ הנאשם טען שההאשמות והאיומים שהוטחו בנאשם הפעילו עליו לחץ נפשי בלתי הוגן שגרם לו להתוודות.

30. גם כאן לא מצאתי תימוכין לטענות ב"כ הנאשם.

ראשית, וכמפורט לעיל, בהקלטות הנאשם לא נשמע לחוץ, חרד או מאוים. לא בשלב בו הוא נמצא בתא עם חיים וגיא הצועקים עליו (שם כלל לא התוודה), ולא בשלב בו הוא נמצא בתא עם אריאל ומתוודה לפניו.

שנית, תחילת השיחה בין אריאל לנאשם היא בניסיון של הנאשם להבין האם ראה כבר בעבר את אריאל. לאחר מכן הנאשם מספר לאריאל על מקום עבודתו לרבות תיאור ופירוט היכן ממוקם משרדו. בהמשך מסביר הנאשם לאריאל בפרטי פרטים כיצד ביצעו בכירי קופת חולים מאוחדת את העבירות המיוחסות להם, כמה בדיוק מרוויח סיבוני ואיך נראה הבית שלו. השניים משוחחים על עברם, על מוצאם ואף משבצים בדבריהם דברי תורה. כל אלה לא מצביעים על חשש אלא להיפך: נראה שהנאשם מצא באריאל בעל שיחה נעים ונוח והוא פורש לפניו פרטים רבים.

שלישית, כאשר הנאשם מתחיל לספר לאריאל על חלקו בפרשה, הוא מספר לו שכאשר פרטי החקירה שהתבצעה במע"מ נודעו לו, הוא ביקש מהאחרים עליו למדר אותו ממנה (1:43:53). הנאשם חוזר על כך מספר פעמים. מכך נראה כי הנאשם מנסה להוציא עצמו מהפרשה ולהציג עצמו באור חיובי - בניגוד גמור לטענות לפיהן הנאשם פחד מאד מאריאל והבין שעליו לומר את כל האמת ומיד.

בנוסף, רק בסימן 2:07:48, כחצי שעה לאחר שהועבר לתא של אריאל (בסימן 1:37:00), מתוודה הנאשם לפני אריאל כשהוא אומר לו: "הוא לא נתן לי את הכסף, דרך מתווך... המתווך נתן לי במשרד... ככה שם לי שמתי בכיס" (עמ' 25 לתמליל). לו היה הנאשם כה מפוחד ומבוהל מאריאל, בוודאי היה מתוודה לפניו מיד כשנכנס לתא, ולא מתחיל בסיפורים מסיפורים שונים.

זאת ועוד, השיחה בין השניים נשמעת שיחת רעים לכל דבר ועניין ולא חקירה. גם אריאל מספר דברים לנאשם והנאשם שואל אותו שאלות. כך כאשר אריאל מספר לנאשם, למשל, שגם נגדו הקימו צח"מ (1:43:41), כך כאשר מספר לו שבילדותו למד אצל מורי (2:04:22), וכך כאשר אומר הנאשם לאריאל דברי תורה (למשל 2:25:35 ואילך).

וכן: בשיחתו עם אריאל מספר לו הנאשם שבעצת עורכת הדין שלו הוא שיקר לחיים ולגיא, ומציין שנראה לו שהוא הגזים קצת בסיפורים (1:48:09). בעצם העובדה שהנאשם ידע להבחין בדברים שאמר ולהבין שהגזים, ניתן לראות שמצבו הנפשי לא היה כה רע כפי שנטען (ע"פ 6977/03 דלעיל).

31. ב"כ הנאשם טען שבמהלך שהותו של הנאשם בתא המעצר מנעו ממנו השוטרים תרופות, והדבר הביא לכך שכאשר התעמת עם חיים, גיא ואריאל, הוא נאלץ לעשות זאת ללא תרופות, דבר שבוודאי הרע את מצבו הקשה ממילא.

טענה זו נדחת מכל וכל.

מההקלטות והתמלול עולה כי הנאשם קיבל במועד את כל הכדורים להם נזקק, ואף למעלה מכך: בתחילת ההקלטה, עוד ביום 18.11.10 בו הנאשם נמצא בתא עם חיים, נשמע הנאשם שואל את השוטר מה השעה ומסביר לו שהוא צריך לקבל תרופות פסיכיאטריות בשעות קבועות. השוטר מוודא עם הנאשם את השעות בהן הוא אמור לקבל תרופות, ומוסיף: **"אחי, אני לא אשכח, שנייה אחת"** (עמ' 4 לת/4). גם בהמשך נשמע הנאשם שואל שוב מה השעה ואומר לשוטר שהוא צריך לקחת כדור בשעה 21:30 (עמ' 15). ואכן, בשעה 21:40 מגיע השוטר ומביא לו כדור (עמ' 18). בהמשך מבקש הנאשם שוב כדורים, השוטר מביא לו ולאחר שהשוטר הולך אומר הנאשם לחיים: **"סתם אמרתי לו אני צריך את זה"** (עמ' 20) ומסביר שלקח עוד כדור כדי שיהיה לו בצד, וחיים אף מסביר לנאשם היכן כדאי לו להחביא את הכדור הנוסף: **"...שים במכנס שם, לא עליך... רק תזכור שזה שם שלא יפול לך"** (עמ' 21). בהמשך שוב מגיע השוטר ובודק עם הנאשם: **"נו, קיבלת כדורים?; לי תודה רבה; סוהר: הכל בסדר?; לי ברוך ה' תודה, ה' ישמור אותך"** (עמ' 25).

למחרת, 19.11.10, שוב נשמע הנאשם כשהוא מבקש תרופות מהשוטרים ונענה מיד: **"אתה יכול להביא לי כדור בבקשה?; סוהר: שנייה. איזה?; לי: כדור ציפרלקס 20 מיליגרם; סוהר: אחד?"** (3:38:32). ובהמשך: **"שים לי בכיס ציפרלקס חצי מיליגרם אחד; סוהר: לא, אני לא יכול לשים בכיס; לי: אי אפשר?; סוהר: כל פעם שתבקש, אני אביא לך"** (3:47:26).

על כן בחומר הראיות אין בסיס לטענה שהנאשם לא קיבל את התרופות להן היה זקוק.

הנאשם בעדותו טען שהוא סובל מהתקפי חרדה ודיכאון, שעבר אשפוזים פסיכיאטריים ושלאחרונה התגלה אצלו ניצוץ של סכיזופרניה פרנואידית שהוא מטופל בגינה (עמ' 165). בהמשך חזר שוב על כך שהוא נמצא כל הזמן במצב פרנואידי ויכול פתאום להרגיש שאנשים עוקבים אחריו (עמ' 242).

אין מחלוקת על כך שלנאשם בעיות נפשיות, מצב שהיה ידוע גם במהלך החקירה, אך כאמור אין אינדיקציה להידרדרות ממשית במצבו בשלב בו היה עם המדובבים, אף שניתן להניח שהנאשם נבדק במעצר, ככל עצור אחר.

הרופא המטפל של הנאשם, ד"ר טייטלבוים, כתב ביום 17.11.10 מכתב (נ/1) לפיו הנאשם במעקב פסיכיאטרי מאז שנת 2005, כי הוא סובל ממצבי חרדה קשים בשילוב עם מצבי דיכאון וכי מצבים אלה מושפעים מגורמי דחק חיצוניים. צוין כי הנאשם מטופל בתרופות נוגדות דיכאון וחרדה. במכתב מציין ד"ר טייטלבוים כי נודע לו שהנאשם נמצא במעצר במצב משברי עם ביטויים חרדתיים בולטים, ומעצר עלול לגרום להחמרה במצבו הנפשי. לא ברור על סמך איזה מידע נרשמו הדברים לגבי מצבו של הנאשם בעת המעצר, שכן לא צוין כי הנאשם נבדק באותו יום על ידי הרופא. לעומת זאת ידוע כי הנאשם קיבל תרופות פסיכיאטריות בהיותו במעצר, כך שאין בסיס להניח שהיה במצב נפשי חריג באותה עת.

מכתב נוסף של הרופא מיום 29.11.10 (נ/2), לאחר שבדק את הנאשם במעצר בית, מתעד מצב של ביטויי חרדה.

מטבע הדברים, מאחר שמדובר באדם חולה, אפשרי בהחלט שמצבו של הנאשם הורע בעקבות החקירה ובעקבות המעצר. אך אין בכך, ואף לא במסמכים שהוגשו, כדי להעיד על מצבו של הנאשם בתחילת המעצר או כדי לקשור בין מצבו של הנאשם לבין שהותו עם המדובבים.

32. גם הטענה לפיה הנאשם לא קיבל חפצים שביקש, איננה מבוססת.

מיד כאשר הגיע לתא המעצר, מבקש הנאשם מהשוטרים את המצעים שהביא מהבית והשוטר עונה לו: "אני ישאל, אני ישאל אישור, אני יבקש אישור, בסדר?... מה אתה צריך? מגבת?; ל: מגבת להתקלח, תחתונים, גרביים...; סוהר: בוא חכה אני יביא לך את הדברים לפה... אתה רוצה גרביים?; ל: כן; סוהר: קח זוג גרביים... מגבת אתה רוצה?; ל: כן; סוהר: קח מגבת, מה עוד אחי?" (עמ' 2 לת/4). בהמשך מבקש הנאשם מהשוטר משחה שהוא צריך למרוח אחרי המקלחת והשוטר מסביר לו כיצד ייתן לו אותה (עמ' 9). לאחר מכן מבקש הנאשם סידור והשוטר הולך לחפש: "אני יראה אם אני ימצא לך סידור אני יביא לך" (עמ' 25).

גם למחרת ממשיך הנאשם לבקש דברים ומקבל: הנאשם מבקש אש להדליק סיגריה ונענה בחיוב (2:21:58), בהמשך מבקש סידור והשוטר עונה: "איזה מהם?; ל: תן לי את שלושתם שבת אני יקרא" (2:24:24), ובהמשך גם מציעים לנאשם לאכול: "אתה רוצה לאכול?; ל: ארוחת ערב?; סוהר: כן" (3:17:27).

לפיכך נדחית גם טענה זו.

33. עוד יאמר שהנאשם חזר ואמר, גם לפני חיים וגיא וגם לפני אריאל, שהוא חושש ממדובבים, ולכן, ובעצת עורכת דינו, החליט תחילה לשקר. הדברים נאמרו גם תוך כדי כך שחיים וגיא צועקים עליו (1:20:32), וגם לאחר שהועבר לתא עם אריאל (1:41:12). בדברים אלה יש כדי להעיד על כך שהנאשם היה שקול ומעשי לאורך כל הדרך.

(ראה בהקשר זה ע"פ 6977/03 הנ"ל).

34. לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הטענה לפיה הופעל על הנאשם לחץ נפשי בלתי הוגן שבעקבותיו יש לפסול את הודייתו.

סיכום משפט הזוטא:

35. לאחר שדחיתי את הטענות לפיהן הופעלו על הנאשם תחבולה בלתי הוגנת ו/או לחץ נפשי בלתי הוגן, נדחות טענות הזוטא של הנאשם ואני קובעת כי הודאתו, כפי שנמסרה לפני המדובב, קבילה כראיה.

ההליך העיקרי:

36. רפ"ק לי טייבר - ראש צוות החקירה ביאח"ה.

הוגש מזכר מיום 31.3.11 המתעד את כרונולוגיית החקירה (ת/46) ממנו עולה כי בחודש נובמבר 2009 החלה החקירה הסמויה והוחלט על קיום צח"מ משותף עם רשות המיסים. רק קרוב לפרוץ צורף מע"מ לחקירה. לראשונה ראתה את נציגי מע"מ בישיבת תדרוך שהתקיימה ביום 4.11.10. מועד הפרוץ, ביום 8.11.10, נקבע כחודש לפני כן. החשד להתרחשות הדלפות התעורר כבר ערב החיפוש, כשכוחות בילוש מקדימים התקשו לאתר את מיקומו של סניור. החשד

גבר כאשר בהמשך התברר שמשרדו ריק לחלוטין. בנוסף, סיבוי לא היה בבית ולטענת אשתו נסע לקברי צדיקים ללא טלפון. כך היה גם בניסיונות התחקות אחרי חשודים מרשות המיסים. לא ניתן לכמת את עוצמת הנזק שנגרם מההדלפות, אך ברור כי מדובר בנזק כבד.

בבית המשפט מסרה טייבר שמועד הפרוץ לא אמור להשתנות, בוודאי לא לאחר שכבר נעשה תדריך של כל הכוחות כפי שהיה במקרה זה ביום 4.11.10. לא ידוע לה מתי בדיוק אנשי מע"מ שמעו על החקירה, היא ראתה אותם לראשונה רק ביום הישיבה.

37. שמו של הנאשם, כמי שהדליף לסיבוי את פרטי החקירה, עלה לראשונה בעדותו של אחד העצורים, יוסי סניור - עובד חברת "אור יצחק" אשר נתנה שירותי שיווק לקופת חולים מאוחדת.

סניור נחקר במשטרה מספר רב של פעמים ומספר את גרסתו:

בהודעתו הראשונה מיום 11.11.10 (דיסק החקירה והתמלול הוגשו ת/13, ת/13א) מסר סניור שלפני חמישה חודשים, משה חברוני, לשעבר מנהל המאוחדת במחוז ירושלים, סיפר לו שהתקשר לעופר שם טוב, סגן מנהל מחוז ירושלים, ואמר לו שהחלה חקירה, כך שהוא ידע שיש חקירה אך לא ידע באיזה תאריך יבואו השוטרים. כולם במאוחדת ידעו שיש חקירה. חברוני היה רואה אותו מידי פעם בירושלים ואומר לו שיתכוננו כי עוד מעט החקירה תהפוך לגלויה.

לילה לפני המעצר היה אצל ידידה. בבוקר הלך להתפלל ואז עשה סיבובים מחוץ לבניין בו יושבים המשרדים של "אור יצחק" כי הוא נוהג לקרוא את אגרת הרמב"ן 3 פעמים ועד שהוא לא מסיים הוא לא עולה למשרד.

בחקירתו ביקש העד מהחוקר לריס להשתחרר מהמעצר עד יום ראשון, ואז יספר לו מה שהם רוצים לשמוע. ידבר רק אחרי שישתחרר.

בחקירה ביום 12.11.10 (ת/14) טען סניור שהוא לא מרגיש טוב ולא מסוגל להיחקר. לא מסר כל מידע.

בחקירה מיום 14.11.10 (ת/15, ת/11, ת/11א) חזר סניור על כך שהוא מבקש להשתחרר ביום ראשון והוא - **"מביא לך בן אדם על מגש"**, והחוקר עונה לו שהוא לא מוכן להתחייב על כך. סניור מוסר שיש לו הרבה חובות בהוצל"פ, הוא לא בהיררכיה כמו סיבוי. הוא יצא הכי מטומטם מכל הסיפור.

האיש שהדליף הביא להם משהו כתוב מתוך קלסר. היו רשומים שם שמות החשודים שאמורים להיעצר ופירוט ליד כל אחד מהם. ליד השם שלו, סניור קפיטל, היה פירוט של 4 מיליון ₪. לא היו שם תמונות. לא מוכן להגיד מאיזה גוף מגיע המדליף. מי ששיחזר זה לא הבכירים אלא הקטנים. על סיפור ההדלפה יודע עוד אדם אחד שנמצא כעת בין העצורים. העצור הזה דיבר איתו בטלפון וגם עם סיבוי. באותו מעמד העבירו את הכסף. ביום שעצרו אותו וסיבוי נעלם, אותו מדליף נכנס ללחץ. הוא פחד שיחשפו אותו ועשה כל מיני דברים כולל טלפונים בהם, בין השאר, חיפש את סיבוי שנעלם.

בחקירה מיום 15.11.10 (ת/9, ת/9א) חשף סניור פרטים חדשים אודות המדליף וההדלפה: לדבריו, כ-10 ימים לפני מועד הפרוץ הגיע אותו מדליף לבית הכנסת בו מתפלל סיבוני, במעלה אדומים, ולחש לסיבוני באוזן, באמצע התפילה, שהוא: **"צריך אותך דחוף בחוץ"**. כשסיבוני יצא החוצה אמר לו המדליף שמתנהלת נגדם חקירה ויש האזנה לכל הטלפונים שלהם. המדליף אמר לסיבוני שהוא יצלם ויביא לו כל חומר שהוא יכול, אבל זה יעלה כסף. סיבוני הסכים. הוא עצמו יודע מזה כי גם הוא, במקרה, התפלל באותו בוקר בבית הכנסת וראה את המדליף מדבר עם סיבוני. במהלך השיחה ביניהם הוא עצמו נשאר בבית הכנסת. אז בא אליו סיבוני, סיפר לו על תוכן השיחה ואמר לו שהם מבקשים 50,000 ₪. יודע שלסיבוני ולמדליף יש קשר מעבר לבית הכנסת. גם המדליף גר במעלה אדומים ומתפלל לעיתים באותו בית כנסת. מדובר בבית הכנסת "יצחקי", בית כנסת גדול עם הרבה חדרים.

בבוקר יום רביעי או חמישי לפני הפרוץ שוב פגש המדליף את סיבוני בבית הכנסת. הפעם הוא הגיע עם בחור נוסף שהוא לא מכיר, חושב שגם הוא מרשות המיסים, בחור שחרחר בגובה ממוצע. המדליף הביא לסיבוני קלסר ואמר לו: **"אני הצלחתי להוציא את הקלסר מהכספת"**. סיבוני הסתכל בקלסר והוא עצמו עמד בצד כי לא נתנו לו להתקרב. שאל את סיבוני מה יש בקלסר וסיבוני **"אמר לי א,ב,ג,ד לא היה רשום בכיר בקופת חולים מאוחדת, היה רשום בכירים"**. המדליף גם אמר לסיבוני שבגלל שהם מכירים, נידו אותו מהחקירה. בפגישה זו המדליף והשני לקחו את הכסף מסיבוני, כ-50,000 ₪. סיבוני הלך רגע הביתה, הוא מתגורר מול בית הכנסת, והביא את הכסף. ראה את זה, בטוח מדובר ב-50,000 ₪.

בבוקר יום שישי מיד לאחר מכן שוב פגש המדליף את סיבוני בבית הכנסת ואמר לו שערב קודם התקיימה ישיבה של הצח"מ והוחלט שמועד הפרוץ יהיה ביום שני. המדליף לא השתתף בחקירה כי מודר, והוא חושב שגם השני לא השתתף בה. ככל הנראה מישהו מבפנים עדכן את המדליף. באותה פגישה הוא עצמו לא היה, סיבוני סיפר לו עליה. בסך הכול נפגש המדליף עם סיבוני שלוש פעמים לעניין החקירה. כל הפגישות היו בסביבות השעה 06:00. לאחר מכן עדכן סיבוני את כל החשודים אודות מועד הפרוץ, ואמר להם לנסוע לצפון לקברות צדיקים באותו בוקר.

בהמשך החקירה מסר סניור פרטים נוספים אודות המדליף: שמו ל, לא יודע מה שם המשפחה, הוא גר במעלה אדומים. בטלפון הנייד של סיבוני צריך להיות המספר שלו. חושב שהוא נשוי. סיבוני אמר לו שהוא גיסו של אבי שורדי, חבר טוב של סיבוני.

ביום המעצר סיבוני נעלם ול נלחץ. ל לא ראה את סיבוני בבית הכנסת ולכן התקשר אליו ממספר חסוי. אשתו של סיבוני ענתה ואמרה שהוא נסע לקברי צדיקים. ל שאל אותה מתי סיבוני יחזור. את כל זה הוא שמע מסיבוני עצמו, בשעה ששוחח איתו בטלפון באותו הבוקר, כשהסתובב מתחת לבניין המשרדים, 10 דקות לפני שעצרו אותו.

בסוף החקירה מבקש סניור מהחוקרים שיעזרו לו בפרשה של רשות המיסים, והחוקר רייס אומר לו שהוא ישוחרר. מציעים לסניור להיות עד מדינה והוא מסרב.

בהקשר לחקירה זו הוגש מזכר של רפ"ק אפרים ברכה מיום 16.11.10 (ת/18). מהמזכר עולה כי ביום 15.11.10, לאחר שחקר את סניור, זימן ברכה אליו את ג'וני פיטוסי מרשות המיסים. עשה זאת כי זכר שביום 7.11.10 התקשר אליו פיטוסי והודיע לו שאחד החוקרים שלו סיפר לו שהוא שכן של אחד החשודים, ולכן הוא מודר מהחקירה. בשיחתם שאל ברכה את פיטוסי מה שמו של אותו עובד, ופיטוסי אמר ששמו ל מ ממעלה אדומים.

למחרת, 16.11.10, נחקר שוב סניור (ת/10, ת/10א). החוקר אפרים ברכה הציג לסניור מסמך ובו תרשים אודות החברות הנחקרות, ושאל אותו האם זה המסמך שראה באותו בוקר במעלה אדומים. סניור השיב שזה מסמך דומה, אך לא מדויק, שכן במסמך שראה, הכותרת: 'חשד לשוחד לבכירים בקופת חולים מאוחדת' הייתה הדף באמצע, הדף השני, וגם היה רשום יהודה עליאש. הוסיף שהמדליף והשני הסתירו את המסמך מפניו כי לא הכירו אותו ופחדו, אז הסתכל רק קצת. כשראה את המסמך החל לנטוף זיעה, ראה שחור, והם הסתירו אותו ממנו. הם שאלו את סיבוני מיהו וסיבוני אמר להם שהוא בסדר ובינתיים הוא הספיק להסתכל קצת על הדף, ואז הם משכו אותו.

החוקר רוצה להראות לסניור תמונה של אדם כדי לבדוק האם זהו המדליף, אך סניור משיב שיהיה לו קשה להיזכר. לדבריו המדליף הוא בחור רזה ושחום, כבן 35, עם שיער קצוץ-קצוץ על גבול הקרחת. כשהוא היה בבית הכנסת הוא חבש כיפה אבל הוא לא יודע אם הוא דתי. **"אני, אפרים ממש, ממש, ממש, אתה יודע, לא זוכר. אני ראיתי אותו פעמיים בסך הכול בחטף, הם פחדו שאני אראה אותם".** וכן: **"אפי אבל תקשיב, אני ניגשתי עם ציצית עליי, לא עניין אותי לראות כלום".** החוקר שואל שוב את סניור כיצד נראה המדליף: **"יש לך עשרים דקות להיזכר איך נראה הבן אדם"** אך סניור בשלו: **"לא זוכר, באמת שלא זוכר. באמת באמת יכול להיות שאם תביא לי, כאילו, תמונות שלהם... אז אני אנסה להיזכר".**

הבחור השני שחרחר עם שיער שחור, כבן 40 ובגובה של החוקר. חושב שהוא בקיא ברשות המיסים. השני לא דיבר, רק החזיק את החומר ביד. הוא לא יודע מי משניהם לקח את הכסף, המדליף או השני.

במהלך החקירה בודק סיבוני שוב ושוב מה יהיה איתו ומה יקבל בתמורה למידע שמסר. מבקש שלא יגישו נגדו כתב אישום פלילי בגין עבירות מס, אך החוקר מדגיש: **"אני לא יכול לתת לך הבטחה... זה רשות מיסים... זה גוף אחר".** סוכם עימו שהוא משתחרר מהמעצר.

באותו יום, 16.11.10, משתחרר סניור בתנאי מעצר בית מלא. פרוטוקול הדיון בבית המשפט בעניין השחרור הוגש - ת/12.

ביום 24.11.10, ולאחר שסניור כבר שוחרר, הגיע סניור למשטרה (ת/16). סניור טען שסיפר לחוקרים את פרטי ההדלפה לאחר שהובטח לו ששמו לא יוזכר בשום מקום, אין לו קשר לחשודים והוא לא רוצה להיות עד תביעה. רפ"ק ברכה הדגיש לפניו שהובטח לו רק שהוא ישוחרר, וכך אכן נעשה. בנוסף, הם עשו הכול כדי שלא יחשף בחקירה אך לא הבטיחו לו דבר בעניין זה.

בבית המשפט העיד סניור כי בתקופה הרלוונטית עבד ב"אור יצחק" שנתנה שירותים למאוחדת. על החקירה שמע מאנשים בעבודה שדיברו על כך. חברוני, שהיה מנהל המאוחדת במחוז ירושלים, הוא זה שעדכן אנשים כל הזמן היכן עומדת החקירה. על היום של הפרוץ שמע מאנשים באור יצחק.

נעצר ביום 8.11.10, כשחוץ ממנו כל האנשים נעלמו באותו יום. החוקרים הבינו שמהו לא כשורה ובמשך ימים חקרו אותו על כך שיש "חפרפרת". כל מה שעניין את אפרים ברכה לדעת זה אם את המידע הם קיבלו ממישהו מהמשטרה. ברגע שהם הבינו שזה לא מישהו מהם, הם יצרו סביבו סיפור שהתאים להם. טען כי רק חלק מהשיחות הוקלטו. תיעודו רק את מה שרצו. הייתה למשל שיחה בקפיטריה שלא תועדה. יש שיחות, שלא תועדו, בינו לבין החוקר ל רייס, בהן רייס

אומר לו שאם הוא יעזור להם, לא יוגש נגדו כתב אישום. עבדו עליו בחקירה.

הוא לא היה בפגישה בבית הכנסת בין סיבוני לנאשם. באותו בוקר הוא הגיע לסיבוני עם הרכב לאחר שסיבוני ביקש ממנו שיגיע דחוף למעלה אדומים כי הוא חייב לדבר איתו. כשהגיע למעלה אדומים התקשר לסיבוני, וסיבוני אמר לו שיחכה לו ברכב. חנה מתחת לבית של סיבוני ואז סיבוני יצא ואמר לו לחכות רגע. סיבוני נכנס לבית הכנסת שנמצא ממול לביתו והוא לא יודע מה הוא עשה שם. סיבוני יצא מבית הכנסת, נכנס לבית שלו ושוב יצא לבית הכנסת. אז סיבוני בא ואמר לו שיש התפתחות בחקירה של צח"מ, ושיסעו למשרד. הוא לא יודע בשביל מה סיבוני קרא לו למעלה אדומים. גם אם סיבוני היה קורא לו באמצע הלילה, הוא היה מגיע אליו. היו מקרים רבים בהם סיבוני סגר עסקאות בתל אביב והוא נסע איתו וחיכה לו ברכב, כי הם חברים והיו מדברים בדרך.

לא יודע עם מי סיבוני נפגש ולא ראה אותו, אבל אמר זאת בחקירה כי ברכה שכנע אותו לומר כך כדי שישחררו אותו ממעצר. אף אחד מהחשודים האחרים לא מכיר את הפנים שלו ולא יכול להעיד שהוא נפגש איתם בבית כנסת. לכל אורך הדרך רייס וברכה אמרו לו להגיד מה שטוב להם והם ישחררו אותו. גם הבטיחו לו שלא יהיה נגדו רישום פלילי. הוא לא ראה את הנאשם ולא יכול לתאר אותו. הכניסו לו מילים לפה. נכון שאמר לחוקרים את שמו של הנאשם: "ל" אבל לא פגש אותו. שמע את שמו ונאמר לו שזה משהו ממס הכנסה. רייס עצמו אמר לו 'יוסי אני יודע שזה ל מי רז', אבל זה לא הוקלט. לא חושב שסיפר שמידרו את הנאשם מהחקירה. הוא ניזון משבבי מידע מאנשים בירושלים. אם סיפר לחוקרים פרטים מוכמנים, גם אותם שמע מאחרים. לא מוכן לספר ממי שמע. ישב במכונית ולא נכח בשום פגישה. אם עצרו את הנאשם יום לאחר שהוא שוחרר, זה לא היה בעקבות המידע שהוא מסר. כשהיה אזוק ונחקר, והחוקרים איימו עליו שיביאו את הבת שלו לחקירה, הוא אמר מה שהכניסו לו לפה. שמע על החקירה מבכירים במאחדת אבל הוא לא יודע מאיפה הם ידעו. גם כשאמר לחוקרים על הישיבה ביאח"ה, שמע זאת מאחרים ולא ידע אם זה בכלל נכון. סיבוני אמר לו שהמדליף וחברו ביקשו ממנו 50,000 ₪, אבל לא יודע אם זה נכון והאם סיבוני שילם להם. לא ראה קלסר אלא דף אחד עליו שמות וחיצים, נראה כמו מצגת, לא יודע מי כתב אותו. לא יודע באיזה יום זה היה. על הדף היה רשומים שמות החברות: "אור יצחק", "מאסיבי", "אור שלמה" ו"סניור קפיטל" שלידו היה רשום '4 מיליון שקל'. לדף לא הייתה כותרת. סיבוני הראה לו את הדף הזה, לא זוכר אם זה היה ברכב או במשרד. שאל את סיבוני אם יש עוד מסמכים וסיבוני אמר שהם לא הסכימו להשאיר אותם. לא ראה רשימת עצורים, ולא יכול היה לראות כי כלל לא ידע מי אמור להיעצר. לא ראה את המדליף או את השני. בשיעורי תורה בבית הכנסת יש 90 איש והוא לא יכול להכיר את כולם. מכחיש שדיבר עם סיבוני בבוקר הפרוץ, כך שבכלל לא היה יכול לדעת אם המדליף היה לחוץ באותו בוקר. באמת היה מתפלל מידי פעם בבית הכנסת עם סיבוני אבל לא נכח בפגישות בין סיבוני למדליף.

טוען כי ברכה הבטיח לו שלא יוגש נגדו כתב אישום פלילי בגין רשות המיסים. אם אין הקלטות המעידות על כך, סימן שלא הכול מתועד.

בהמשך מסר סניור גרסה נוספת לפיה כל הדברים שאמר לחוקרים הוא שמע מאחרים. גם לא ראה את הדף עם שמות החשודים וליד שמו כתוב '4 מיליון ₪'. אלה דברים שאמרו לו.

באותו בוקר הגיע לבית הכנסת בו מתפלל סיבוני, בערך בשעה 06:30. לא זוכר אם הגיע לשם במקרה או שקבע מראש עם סיבוני. לפעמים היה מגיע להתפלל שם. בבית הכנסת ראה אדם אחד, עם טלית, שבא ולחש לסיבוני באוזן. זה היה בסוף התפילה. לא שמע על מה דיברו. סיבוני ביקש ממנו לחכות לו ברכב וכשהוא יצא וישב ברכב, הוא ראה שני אנשים. בדיעבד התברר שמי שראה זה לא הנאשם.

מיד לאחר מכן ממשיך סניור ומוסר גרסה שלישית: לקראת סוף התפילה משהו ניגש לסיבוי ולחש לו באוזן. בסוף התפילה יצא עם סיבוי מבית הכנסת והלכו ברגל לכיוון ביתו של סיבוי. כשהגיעו לרכב שלו סיבוי אמר לו שיש נגדו ונגד מאוחדת חקירה. הוא נסע למשרד שלו וכנראה אז סיבוי נפגש עם השניים. לא זוכר אם סיבוי נסע איתו למשרד. בהמשך דיבר עם סיבוי במשרד וסיבוי אמר לו שהוא צריך לשלם 50,000 ₪ כדי שיספרו לו יותר על החקירה. אז גם ראה תרשים. לא זוכר אם זה היה ברכב או במשרד. זמן קצר לאחר מכן הוא הגיע שוב להתפלל עם סיבוי. לא חושב שזה היה אקראי כי בדרך כלל הגיע רק כשסיבוי ביקש ממנו לבוא. היו מדברים בטלפון יום לפני כן וקובעים. לפעמים הוא היה מגיע לסיבוי לפני התפילה. לא ראה בבית הכנסת מפגש של סיבוי עם המדליף. אחרי התפילה יצא עם סיבוי מבית הכנסת, יחד עם עוד הרבה אנשים ובתוכם המדליף והשני. עוד לפני שיצאו סיבוי אמר לו לחכות ברכב. כשחזרה לו סיבוי שוחח עם האנשים ואז נכנס הביתה להניח את הטלית והתפילין ויצא שוב. אז אמר לו סיבוי שיסעו למשרד, ושם הראה לו את התרשים.

ידע על החקירה עוד לפני שסיבוי סיפר לו, כולם במאוחדת ידעו על כך מבני הזוג גבעוני שהם נותני שירותי שיווק למאוחדת ולאור יצחק, והחתן שלהם הוא קצין בכיר. הוא עצמו לא היה איתם בקשר אבל הם היו מגיעים לסיבוי למשרד ולפעמים הוא ישב צמוד לסיבוי ושמע.

הוגש הרישום הפלילי של סניור - 3/.

38. רפ"ק ל רייס - מפקד כוח משימה שחיתות שלטונית ביאח"ה.

בתחילת החקירה הסמויה ניהל את חקירת הפרשה, אך משהתברר לו שהוא מכיר כמה חשודים, הפסיק להיות מעורב, וחקר רק את עניין ההדלפה.

לדבריו, ביום הפרוץ, 8.11.10, כאשר הגיעו אל החשודים ולא מצאו אותם בביתם, הבינו שהייתה הדלפה.

ביום 11.11.10, בעת ששהה בקומת הקרקע בבנין, הבחין בשוטר תומך בעצור יוסי סניור שנראה חש ברע. מכיר את סניור מחקירות קודמות. סניור אמר לו שהוא לא מרגיש טוב וביקש לדבר איתו ביחידות. ככל הנראה בשיחה זו כבר דיברו על עניין המדליף. עלו לחדר החקירות ואז הוא שאל את סניור מי הדליף להם על החקירה, וסניור אמר שלפני מספר חודשים הוא שמע שחברוני הודיע לעופר שם טוב שהוקם צח"מ בעניין מאוחדת, וכי לפני חודש פגש את חברוני שאמר לו שהוא יחקר. בהמשך הודה סניור שהייתה הדלפה, אך התנה את מסירת שם המדליף בשחרור ביום ראשון. הודיע לסניור שלא ניתן להבטיח לו זאת, אך סניור חזר על הדברים ואמר כי: 'זו תהיה הסוכריה שלי' (זכ"ד העד מיום זה הוגש 42/ת). רייס העיד כי היה לו די ברור שהמדליף הוא משהו מהמשרה או מרשות המיסים ולכן כשסניור אמר בהתחלה שהמדליף הוא חברוני, הוא לא האמין. הוסיף שחוץ מהשיחה הראשונית שהייתה בינו לבין סניור כשהם נפגשו בקומת הקרקע, כל השיחות עם סניור מוקלטות. גם למחרת, 12.11.10, כאשר שוחח עם סניור מחוץ לחדר החקירה, היה עליו מכשיר הקלטה. ביום זה הוא התבקש להיכנס לחדר החקירות בו סניור שכב על הרצפה, הודיע שהוא חש ברע ולא מוכן לשתף פעולה. באותו מפגש הוא שוחח עם סניור, שחזר על כך שימסור להם את שם המדליף אם ישוחרר ביום א', והוא אמר לסניור שלא בטוח שכך יקרה.

הוגש התרשים שנשלח לרייס על ידי ג'וני פיוסטי ביום 16.11.10 - 17/ת.

כן הוגש זכ"ד של העד מיום 24.11.10 (41/ת) לפיו באותו היום התקשר אליו סניור וביקש להיפגש. שם על עצמו

מכשיר הקלטה. בפגישה אמר לו סניור שהם הבטיחו לו ששמו לא יוזכר, והוא ענה שלא הובטח לו דבר מעבר לכך שהוא ישתחרר מוקדם, וכך נעשה. סניור כעס ואמר שאינו מוכן להיות עד תביעה. כן אמר סניור שהוא יכול לתת להם בתיק של מאוחדת את הכול על מגש בתנאי שלא יערבו אותו בהדלפות, ונענה שלא מובטח לו דבר בעניין. בבית המשפט הדגיש רייס שלא הובטח לסניור דבר למעט שחרורו.

בכל הנוגע לגרסת סניור לפיה ביום הפרוץ, כשסיבוני נעלם, הנאשם נלחץ והתקשר לסניור, מסר רייס שלא זכור לו האם בוצע איכון כדי לבדוק האם שיחה כזו אכן התקיימה. כמו כן לא בדקו האם ביתו של סיבוני נמצא מול בית הכנסת יצחקי, כפי שטען סניור. גם לא חקרו את חברוני, מי שבהתחלה סניור אמר שמסר לו מידע. לא בדקו האם סניור וסיבוני אכן מתפללים יחד, ולא עשו מסדר זיהוי של הנאשם. כך מצאו לנכון לעשות באותו שלב של החקירה.

לא שוחח עם סניור בקפיטריה בשום שלב.

בכל הנוגע לנאשם מסר העד שלאחר שדווח על ידי פיטוסי כי אחד העובדים במשרדו, ל מ ממעלה אדומים, ביקש להשעות את עצמו מהחקירה, עלה החשד לכך שהנאשם הוא המדליף. בנוסף, מסר כי בהמשך הודיע לו פיטוסי שאחד העובדים שלהם, בחור בשם אילן יוסף שהוא חבר של הנאשם, ביקש להגיע לדיון בהארכת מעצרו של הנאשם, וכי במהלך הדיון הבחין באילן לוחש לעורכת הדין של הנאשם. בעקבות כך זימן אליו את אילן (זכ"ד של העד בעניין זה, מיום 18.11.10, הוגש - ת/26).

הוגשו דו"חות חיפוש ממשרדו, מכוניתו וביתו של הנאשם (ת/19, ת/20, ת/22), צילום פתק שנמצא במהלך החיפוש במשרדו של הנאשם עליו כתובים שמות ומספרי טלפון (ת/21), ודו"חות הנוגעים למעצרו של הנאשם (ת/23, ת/24).

בכל הנוגע לחיפוש במשרדו של הנאשם, מסר רייס שאחד המנהלים במקום, עופר ארבל, התלווה כעד לחיפוש וזאת לבקשתו של הנאשם. במהלך החיפוש התבקש הנאשם לרוקן את כיסיו ונמצא כי באחד הכיסים היה סכום כסף גדול. הנאשם נשאל על הכסף ואמר שעופר הוא שהביא לו את הכסף. העניין נבדק בהמשך עם עופר.

כן הוגש דו"ח סודי של יאח"ה מיום 19.11.10 (ת/27) המתייחס למידע אשר היה למשטרה בנושא החקירה באותו היום.

39. אחת השאלות לגביה העידו עדי תביעה, נגעה לאפשרות של "דליפת" חומר חקירה או חדירה לחומר החקירה, לאחר שמעדותו של סיבוני עלה שראה מסמך מתיק החקירה ושהמדליפים הראו לסיבוני קלסר מסמכים מתיק החקירה.

לעניין זה העידו העדים בנימין שזו ויונתן פיטוסי:

בני שזו -

ראש מדור חקירות במחלקת חקירות מכס ומע"מ ירושלים, העיד על שיטת העבודה במדור. עדותו של העד נוגעת בעיקר לאפשרות הגישה של הנאשם ושל אילן יוסף לחומר החקירה במהלך החקירה. בהסכמת הצדדים הוגשו הודעותיו של העד במקום חקירה ראשית:

בהודעתו הראשונה מיום 28.11.10 (ת/6), מסר שזו כי במסגרת תפקידו הוא אחראי על צוות חוקרים. על חלוקת

התיקים בין המדורים אחראית ההנהלה, כאשר על חלוקת התיקים בתוך המדור אחראים רמ"דים (ראשי מדור - ר.פ.פ.). בין המדורים יש מידור בהכנת התיק. בישיבות רמ"דים מעדכנים בתיקים ויש גם תיקים הקשורים אחד בשני ואז הרמ"דים מעבירים אינפורמציה מאחד לשני. בישיבת מטה, המתקיימת בכל שבוע, משתתפים כל הרמ"דים וכן בכירים באגף. המחלקה עצמה קטנה כך שאם מגיע עצור או נחקר, כולם יכולים לראות אותו.

במדור שלהם לכל חוקר יש חדר ובו הוא שומר את חומרי החקירה של התיק אותו הוא מנהל. חומרים מיוחדים נשמרים בכספת בחדר שלו. לכל חוקר יש הגדרה בשרת, שם הוא מאחסן את קבצי הוורד והאקסל. לא ניתן להיכנס לתיקיות במחשב של חוקרים אחרים. כל חוקר יכול לראות רק עדויות שהוא גבה, אך הוא כרמ"ד יכול לראות את כל העדויות שגבו החוקרים במדור שלו.

בסוף אוקטובר 2010 קרא לו הסגן עופר סופרי, ובחדרו ישב גם אבנר נחמני, ראש תחום מודיעין. הם אמרו שיש תיק בשיתוף עם מס הכנסה והמשטרה בנוגע להעלמת עסקאות בקופת חולים מאוחדת. החליט מי יהיה החוקר בתיק, והכניס את התיק לכספת שכן מדובר בתיק בשלב של טרום חקירה שלא אמור להיות גלוי. בהמשך הוא נפגש עם הקולגה שלו במס הכנסה, דוד דחליקה, שהעביר לו דו"ח משטרתי חסוי אשר נכתב על הפרשה. ישב עם עופר סופרי על ציוותי כוח אדם והחליטו לעדכן כרגע רק את הרמ"דים שכן הם זקוקים לרכבים וכוח אדם.

למחרת בבוקר ישב במשרדו עם ענת חוג'ה מהמודיעין ושוחחו על התיק. בשיחה הוזכרו שמות המעורבים. הנאשם, שהחדר שלו צמוד לחדרו, עבר במסדרון וכנראה שמע אחד השמות, כי הוא נכנס לחדרו ואמר לו שהוא מכיר את אבי סיבוני שהם הזכירו בשיחה, ושהם מתפללים יחד בבית הכנסת.

הודיע על כך לג'וני פיטוסי, ממנה יחידת החקירות, שאמר שמרגע זה לא מעדכנים את הנאשם בפרטי החקירה. הודיעו על כך לנאשם שמיוזמתו אמר שהוא לא רוצה להיות מעורב. מאותו רגע כל הפגישות והשיחות על התיק נערכו במודיעין ולא בחדרו. חומר החקירה היה צמוד אליו כל הזמן או נשאר אצלו בכספת. רק לו יש את הקוד לכספת.

הנאשם לא נחשף לחומר החקירה, ושאר החוקרים שסייעו להם בחקירה, נחשפו לחומרים בתיק רק יום לפני המבצע. הצוותים השתנו ברגע האחרון וכך גם התדרוך, לכן לא יכול היה להיות שהנאשם ידע על המעורבים בחקירה.

אילן יוסף לא היה מעורב בפרטי החקירה, גם לא הייתה לו נגישות לחומרי חקירה. מן הסתם הוא ביקש מאילן רכב וחוקר למבצע, אך לא מסר לו פרטים לגבי החקירה. הוא יודע שאילן והנאשם חברים לעבודה.

לפי הנהלים לא ניתן להוציא מהיחידה חומרים, או לצלם חומרים, ללא אישור הרמ"ד, הסגן או הממונה.

לכל חוקר יש מפתח לחדר שלו, לג'וני יש מפתח מאסטר וגם למנהלת הניקיון. למודיעין יכולים להיכנס רק אנשי מודיעין באמצעות קוד.

בהודעה נוספת מיום 9.3.11 (7/ת) מסר שזו שהחומרים שקיבל מענת חוג'ה מהמודיעין הם: פלטי מחשב של החברות המדוברות ודו"ח שהמודיעין שלהם הכין על הפרשה. לאחר יומיים קיבל מדחילקה דו"ח של המשטרה עם תרשים ובו חיצים המתייחסים לקשרים בין החברות. בתחילה כל החומר היה מאוגד בקלסר אחד שנשמר אצלו בכספת, בהמשך הוא העביר את הקלסר לאבישי, החוקר המטפל, שפיצל אותו לתיקים לפי יעדים. אבישי נעל את התיקים בארון כי אין לו כספת. הוא עצמו לא השאיר את הקלסר על השולחן.

הפגישה שלו עם ענת חוג'ה הייתה בבוקר. אין סיכוי שהנאשם "צילם את הקלסר בעיניו" כי כשהנאשם נכנס לחדר הוא הפך את דו"ח המשטרה וסגר את הקלסר. רק לו ולאבישי הייתה נגישות לקלסר. הכספת נמצאת מתחת לשולחן המדפסת. הקוד של הכספת לא רשום בשום מקום. בטוח בכך שאילן לא היה בחדר כשהוא פתח את הכספת, וגם לא הנאשם.

אילן מעולם לא שוחח איתו על התיק.

שזו מסר הודעה שלישית ביום 3.4.11 (ת/8). מסר כי פגישתו עם דחילקה נערכה ביום 28.10.10. בפגישה, בה השתתף גם אבישי החוקר, הם שוחחו לראשונה על תיק החקירה של מאוחדת. בשלב זה לא היה תאריך ל"פרוץ". ביום ראשון 31.10.10 הוא נפגש עם ענת בבוקר והראה לה את הדו"ח, ואז נכנס הנאשם. לא ידע שלאילן יש מאסטר בצרור המפתחות שלו.

בעדותו בבית המשפט, בחקירתו הנגדית, אישר כי הנאשם נכנס לחדר ואמר שהוא מכיר את אבי סיבוני. בעקבות דבריו סוכם כי הנאשם לא יעודכן בפרטי החקירה. לדברי העד, חדרו של הנאשם צמוד אליו וביניהם קיר גבס שניתן לשמוע דרכו. כן ציין כי כשיש חקירה גדולה במחלקה, בשלב מסוים אנשים במחלקה יודעים אליה.

יונתן (ג'וני) פיטוסי -

בתקופה הרלוונטית היה ממונה יחידת חקירות מכס ומע"מ ירושלים. עדותו של עד זה נגעה אף היא לאפשרות שמידע מהחקירה הגיע לידיעת הנאשם ואילן יוסף.

הוגשה הודעתו במשטרה מיום 23.11.10 (נ/4): מסר כי הוא מנהל היחידה וסגנו הוא עופר סופרי. ביחידה יש חמישה מדורי חקירות כאשר בראש כל מדור עומד ראש צוות שהם: עפר ארבל, בני שזו, אילן יוסף, גדי בהלול ואודי בבא. בנוסף יש את מדור מודיעין. בכל מדור כ-4 חוקרים. תיקים מגיעים מהמודיעין, עוברים לסגן שמחלק את התיקים לצוותים, והתיק נשאר באחריות המדור המטפל. כשמדובר בתיקים גדולים, המדור מקבל סיוע של חוקרים ממדורים אחרים. בין המודיעין לצוותי החקירות ישנו מידור. הנוהל שלהם הוא שרק אנשים שאמורים לטפל בתיק הם שותפי הסוד. אין מידור בין ראשי הצוותים, ופרוטוקול ישיבות המטה שלהם מופץ לכל העובדים. יש תיקים רגישים בהם מקפידים לדרוש מידור מרבי, אך לרוב זה לא כך. מסמכים רגילים נמצאים על שולחן החוקר או בארון. לכל חוקר יש תיקיה פרטית במחשב ובנוסף ישנה תיקיה ציבורית הפתוחה לכל חוקרי היחידה.

בנוגע ל"פרשיית מאוחדת": מסר כי הסיפור התחיל בחקירות של מס הכנסה שעניינו את המודיעין שלהם. בהמשך הועבר הטיפול לבני שזו, כאשר החוקרים במדור שלו היו בקשר עם מס הכנסה והתחילו לגבש תכנית עבודה. בהמשך הם קיבלו לבקשתם עוד שני חוקרים. יום או יומיים לפני התדרוך שהיה ביאח"ה הוא עבר במסדרון, בני קרא לו ואמר שהנאשם שכן של סיבוני ומכיר אותו. נתן הנחיה שהנאשם, שלמעשה לא קשור לאף צוות חקירה אלא עושה תפקידים לוגיסטיים, מנוטרל מהתיק. הנחה גם את בני בעניין. מרגע שעובד מקבל הנחיה מפורשת לא להתעדכן, הוא חייב להתרחק מכל מידע שקשור לחקירה. חושב שהנאשם עצמו אמר שהוא לא רוצה להתעדכן בחקירה.

אילן הוא ראש מדור, לא היה חלק מצוות החקירה שטיפל בפרשת מאוחדת ולא הייתה לו נגישות לחומרי החקירה של

מאוחדת. יודע שאילן והנאשם חברים לעבודה. אילן לא השתתף בישיבות בהן דיברו על הפרשה ולא ייתכן שהוא שמע או ראה דברים מחוקרים אחרים. לא יודע אם יכול להיות שאילן ראה על השולחן של בני חומרי חקירה, מלכתחילה התיק לא הוגדר כתיק המצריך כללי מידור מיוחדים.

חומר לא יוצא מהיחידה אלא למטרות עבודה. אסור לצלם חומר מהתיק.

בעדותו בבית המשפט מסר פיטוסי כי היחידה שלו צורפה לחקירה מספר שבועות לפני תאריך הפרוץ שהיה ביום שני 8.11.10. כשבוע לפני כן התקיימה ישיבה ביאח"ה, וממש לפני הפרוץ היה תדריך, והוא השתתף בשניהם.

באחד הימים עבר במסדרון ליד החדר של בני שזו שבו היו גם הנאשם וענת. בני אמר לו שלנאשם יש היכרות עם אחד המעורבים בפרשיה. אמר לנאשם שהוא מנוטרל מהתיק. הנאשם ביקש חופשה כדי לא להיות ביחידה בשלב הפרוץ, כדי למנוע מצב של אי נעימות כשהוא והחשוד ייפגשו, והוא ענה לנאשם שכרגע לא ידוע מתי יהיה הפרוץ ושהוא יוודא שבמועד זה הנאשם לא יהיה במשרד. כמה ימים לאחר מכן הוא דיווח על הפגישה לאפי ברכה, שעמד בראש החקירה. בהמשך ביקש מבני להקפיד יותר שחומר חקירה לא יסתובב. מאמין שבני עשה כך.

יש מפתח מאסטר אחד שנמצא במגירה נעולה. לכל רמ"ד יש מפתח למגירה הזו, וגם לו, לסגן שלו ולמזכירה יש מפתח. באותה תקופה היו שישה רמ"דים, ביניהם אילן יוסף. כל חוקר יכול, באמצעות הרמ"ד, לפתוח את המגירה. בנוסף, באופן טכני, כל עובד בחקירות יכול לגשת לכל תיק חקירה ולצלם אותו. הנאשם אינו חוקר רגיל כך שאם רצה את המאסטר, היה צריך לבקש אותו מרמ"ד, או ממנו או מהסגן, דבר שלא התרחש.

במהלך עדותו של פיטוסי הוצג לו תרשים זרימה ששייך לתיק החקירה (ת/17). פיטוסי מסר כי התרשים שימש את החוקרים בתדריכים כדי להבין את התיק, ולבקשתו של החוקר ל רייס הוא שלח לו אותו בפקס. מדובר בתרשים נפוץ אצל חוקרים כדי לקבל תמונה כללית. לא יכול לזכור האם זה התרשים שראה לפני הפרוץ, או תרשים דומה לו. לא יודע מי הכין את התרשים. אולי הוא התקבל בכלל מגורם אחר, אולי ממס הכנסה. מעריך שאת מסמכי הפרשה החזיקו בקלסרים. לא קיבל דיווח על קלסר חסר.

40. עופר ארבלי - ממונה על מדור החקירות ברשות המיסים.

העד נחקר לאחר שהנאשם מסר שקיבל ממנו את הכסף שנתפס על גופו.

בהודעה שמסר ארבלי ביום 18.11.10 (ת/48) ציין כי הוא חבר של הנאשם ממקום העבודה, אך לא מעבר לכך. בתחילה הנאשם היה חוקר באחד הצוותים אך לפני כשנתיים עבר לתפקיד מנהלי. באותה תקופה הנאשם היה במצב נפשי קשה. חושב שמצבו הכלכלי רגיל. בחיפוש שנערך אתמול במשרדו של הנאשם, ביקש הנאשם שהוא יהיה נוכח בחיפוש, לא יודע למה. במהלך החיפוש הנאשם אמר משהו בקשר לכסף שהוא נתן לו, והוא לא הבין מה קורה. החוקר שאל אותו אם הוא נתן לנאשם את החבילה שנמצאה אצלו, והוא היה במצב לא נעים מהנאשם כי חשב שאולי הנאשם מסתיר כסף מאשתו, ולכן אמר לחוקר: 'עזוב את זה עכשיו'. לא הביא לנאשם את החבילה שנתפסה אצלו. מידי פעם נתן לו סכומים קטנים של 200 ₪, והנאשם מיד החזיר לו. הפעם האחרונה שנתן לו כסף הייתה לפני כשבועיים אבל אף פעם לא נתן לו יותר מ-200 ₪, ובכל מקרה אין לכך קשר לחבילה שנמצאה אתמול אצל הנאשם. לא ראה את הנאשם מעולם עם סכומים גדולים כמו החבילה איתה הוא הסתובב. מדבר עם הנאשם כל יום בעבודה, ולא הרגיש עליו משהו

חריג.

בבית המשפט מסר ארכלי לגבי סדרי החקירה, כי במהלך חקירה ממדרים מי שלא אמור להשתתף בתיק. מי שלא משתתף לא מוזמן לשיבות ולא יודע בכלל על החקירה.

41. גבי חליקה - עובד בסניף בנק אוצר החייל.

הוגשה הודעתו מיום 14.7.11 (ת/47): במסגרת עבודתו הוא מטפל בחשבונות הבנק של אבי סיבוי ושל 'אור יצחק'. ביום שישי 5.11.10 הגיע סיבוי לסניף וביקש להעביר סכום של כמעט 2 מיליון דולר מחשבון החברה לחשבונו הפרטי ומשם לחו"ל. סיבוי ביקש גם למכור ני"ע שהיו בחשבון החברה בסכום של כ-7 מיליון ₪. שאל את סיבוי מדוע הוא מבצע את המהלך הזה, וסיבוי סיפר שמתנהלת חקירה של מבקר המדינה שאמורה לחשוף דו"ח ביקורת על מאוחדת, והוא חושש מעיקולים. התייעץ עם מנהל הסניף שהגיע למקום ושוחח עם סיבוי. לבסוף נאמר לסיבוי שלא ניתן לבצע את הפעולה מיידית, כיוון שמדובר בפעולה חריגה. לאחר מכן פנו לקבל אישור טלפוני ממחלקת הלבנת ההון של הבנק, והוא מילא טופס בעניין וחתם עליו את התאריך של יום ראשון, 7.11.10. ביום שני, 8.11.10 בוצעה העברה מחשבונו של אור יצחק לחשבונו הפרטי של סיבוי ומשם הועבר הכסף לחשבון על שם סיבוי בשוויץ.

42. אילן יוסף - ממונה מדור חקירות במע"מ ירושלים.

נגד אילן יוסף ונגד סיבוי הוגש כתב אישום בנפרד. המאשימה איננה מקבלת את גירסתו של אילן יוסף כמהימנה, והודעותיו של העד, שלא העיד בבית המשפט, הוגשו רק כראיה לעצם אמירת הדברים על ידו, ולא לאמיתות תוכנם (פרוטוקול עמ' 598).

לגבי עד זה, שחשוד בהדלפת פרטי החקירה וקבלת שוחד יחד עם הנאשם, כמפורט בכתב האישום, הסכימו הצדדים כי היה בידו מפתח מאסתר למשרדי החקירה (פרוטוקול עמ' 601).

בהודעה מיום 18.11.10 (ת/49, ת/50) מסר אילן כי הוא מכיר את הנאשם כ-20 שנה מעבודתם במע"מ. הוא והנאשם חברים לעבודה, לא מעבר לזה. בעבר הם היו יוצאים בערב עם הנשים, אבל זה נפסק. לפני כשבועיים הנאשם סיפר לו ששמע שפיטוסי ושזו מדברים על מישהו בשם סיבוי שהוא מכיר מבית הכנסת, הוא פנה אליהם וביקש לא להיות מעורב בחקירה, ואכן הוא מודר מהחקירה. יודע שהנאשם מכיר את סיבוי מבית הכנסת. מאז שאביו של הנאשם נפטר, לפני כשנה, הנאשם התחזק. הנאשם סיפר לו שהוא מתפלל עם סיבוי בערב וגם רואה אותו בשיעורי תורה. בהמשך שזו ביקש ממנו, ראש הצוות המקביל, סיוע של אדם למבצע. לא שאל מה ומי.

אתמול בבוקר התקשרה אליו אילנית, אשתו של הנאשם, ושאלה האם הוא יודע מה קורה עם הנאשם כי התקשרו אליה מהמשטרה. התקשר למשרד לברר והבין שמשהו קורה. אילנית כל הזמן התקשרה אליו וגם שלחה לו הודעה שהתקשרו אליה מיאח"ה ואמרו שהנאשם בחקירה. לבקשתה של אילנית הוא עזר לה לחפש עורך דין לנאשם וכך הגיע לעורכת הדין א'. מאחר שהנאשם העדיף שאשתו לא תגיע לדיון הארכת המעצר, הוא הלך לדיון, ולבקשת אשתו של הנאשם הביא לו ציוד שמסרה. הבין שהנאשם עצור על שיבוש הליכי חקירה בפרשת מאוחדת.

אחרי שפיטוסי מידר את הנאשם, אין סיכוי שלנאשם היה חומר הקשור בחקירה, כי אצלם נוהגים במשנה זהירות.

בחודש האחרון היה פעם אחת במעלה אדומים. זה קרה כשהנאשם התקשר אליו בוקר אחד ואמר לו שהוא צריך את המפתח של הגלגל הרזרבי כי יש לו פנצ'ר. יש להם אותו רכב. לקח לו שעתיים עד שהגיע למעלה אדומים. הנאשם היה ברחוב ליד הבית שלו והוא עזר לו להחליף גלגל. מעבר לכך לא היה במעלה אדומים, אין לו מה לעשות שם. אין לו קשר חברי עם הנאשם מחוץ לשעות העבודה.

משתכר ממשכורת בלבד, כ-14,000 ₪ ברוטו. אשתו עובדת מדינה ומשתכרת כ-8,000 ₪.

ביום 21.11.10 מסר אילן הודעה נוספת (ת/51). חזר על כך שהוא מכיר את הנאשם כ-20 שנה מהעבודה, אך אין ביניהם קשר מעבר לשעות העבודה. הוא לא קיבל שוחד ובכלל לא מכיר את התיק או את המעורבים. אחרי שפיטוסי מידר את הנאשם, הנאשם הרגיש שמידר אותו בצורה מוגזמת, וכעס. באותה תקופה הנאשם התקשר אליו בוקר אחד בשעה 08:30 לערך, בדיוק כשהגיע לחניה של רשות המיסים, וסיפר לו שיש לו פנצ'ר והוא צריך מפתח לגלגל. יש להם אותו רכב. אמר לנאשם שהוא חייב לעלות למשרד ויבוא אחר כך. אחרי כשעתיים יצא לכיוון הנאשם. כשהגיע לנאשם לא ראה את הרכב שלו, והתקשר לנאשם שאמר לו שהוא הסתדר כבר ושיבוא לשתות איתו קפה. הנאשם כיוון אותו לבית פרטי וחיכה לו בחוץ. לא יודע של מי הבית הזה. הנאשם הכיר לו מישהו שהוא קרא לו "הרב". ישבו בחצר כ-10 דקות ושתו קפה. רוב הזמן הוא לא דיבר עם הנאשם ועם הרב אלא עם חברה מהעבודה בשם גילה. זוכר שגם פיטוסי בדיוק התקשר אליו. אחרי זה חזר לשבת איתם בשולחן. הנאשם והרב דיברו על התפילה וזה לא עניין אותו והוא גם כעס שהנאשם הביא אותו סתם, אז רצה ללכת. נסע למשרד והנאשם הגיע כמה דקות אחריו. כל אחד מהם חזר לעבודתו והם לא דיברו על כך. הנאשם לא אמר לו שמי שבביתו היה זה סיבוני, והוא הבין זאת רק כשהגיע למשטרה.

לאחר הפעם הקודמת שנחקר במשטרה, הוא שוחח עם עורכת דינו של הנאשם ושאל אותה אם היא יכולה לייעץ גם לו והיא ענתה שאין בעיה בכך. לא סיפר לה על הפגישה אצל הרב אלא רק על הפנצ'ר. לא יודע איך הנאשם הסתדר עם הפנצ'ר.

לא קיבל שוחד מסיבוני, לא יודע שום דבר על החקירה. לא יודע אם הנאשם קיבל כסף. מעולם לא ראה חומרים הקשורים לחקירת מאוחדת. הנאשם לא סיפר לו שראה תרשים. מעולם לא היה עם הנאשם בבית כנסת במעלה אדומים. ידע שיש מבצע גדול אבל לא ידע מה היעד. לא חושב שהנאשם התקשר אליו ביום הפרוץ ואמר לו שסיבוני נעלם.

בחקירה מיום 23.11.10 (ת/52) ביקש אילן לכתוב את ההודעה בכתב ידו מאחר שלטענתו בהודעה הקודמת נרשמו מילים שלא אמר. לדבריו, בהודעה נרשם כי הוא עזר לנאשם לסדר את הפנצ'ר, כשלמעשה הוא אמר שהנאשם סיפר לו כי כבר הסתדר. בקשתו התקבלה.

ביום בו היה במעלה אדומים הנאשם התקשר אליו בבוקר, הוא התעצל לנסוע למעלה אדומים וביקש מהנאשם שיבקש עזרה ממישהו אחר אבל הנאשם אמר שהוא צריך מפתח של ביואיק. הייתה לו עבודה אז הוא עלה למשרד לזמן קצר ואז הנאשם התקשר אליו שוב ואמר שהוא מחכה לו. קצת לאחר מכן יצא לדרך. לא יודע למה הנאשם לא התקשר לומר לו שהוא כבר הסתדר. כשהיה עם הנאשם בחצר של הרב, גילה התקשרה אליו והם שוחחו כ-10 דקות, לא חושב שאמר לה היכן הוא נמצא.

לא קיבל מסיבוי 30,000 ₪. לא יודע כיצד טביעת אצבע שלו הגיעה לכסף שנתפס על הנאשם. לא נתן לנאשם כסף. הוא לא מסוכסך עם הנאשם. לא יודע למה הנאשם קשר אותו לעבירות כה חמורות. לא תיווך בין סיבוי לנאשם. לא היה בבית כנסת במעלה אדומים א"כ החצר של הרב היא בית כנסת. מיד כשיצא מהחצר של הרב נסע למשרד. לא זוכר אם הנאשם הגיע למשרד לפניו. בהמשך הלך לעשות קפה וראה את הנאשם במשרד. לא זוכר מה עשה באותו לילה לאחר חצות, לא זוכר אם דיבר עם הנאשם. הציגו לפניו פלט שיחות מיום 2.11.10 ובהן שיחות רבות מהנאשם אליו לאחר חצות, לדבריו באותו ערב הייתה להם הקפצה לאדם שהיה לו צו מעצר והוא דיבר עם הנאשם כמה פעמים בעניין טפסים שהיה צריך למלא.

בהודעה מיום 25.11.10 (ת/53) מסר כי הוא לא מבין מדוע הנאשם סיפר שהוא זה שהיה איתו בבית של סיבוי וקיבל ממנו כסף. זה לא נכון. מעולם לא קיבל כסף. נכח בחצר של בית שהנאשם הכיר לו את הרב שגר בו, אך לא ידע שזה סיבוי ועד היום לא יודע זאת.

לא קיבל כסף. לא יודע מדוע הנאשם קושר אותו לעבירות חמורות אלה. לא ניסה לברר מידע על תיקים מתנהלים שאין לו קשר אליהם, לרבות תיקי מאוחדת. זוכר שבעבר הנאשם פנה לחוקר בשם גיא בן זקן לגבי תיק שנמצא אצלו והתברר לו שהתיק תקוע, לכן הנאשם פנה אליו וביקש ממנו שיבדוק עם גיא מה קורה. הנאשם הסביר לו שקצין מודיעין מלוד שאל אותו על התיק וביקש שהטיפול בו יסתיים מהר. כל זה היה במסגרת העבודה ולא מעניין אישי.

בהודעה מיום 28.11.10 (ת/54) מסר אילן שכאשר בירר אצל גיא על התיק האמור, לא עשה זאת לצורך קבלת טובת הנאה. לא מכיר את סניור ולא אף אחד אחר מפרשת מאוחדת. גם את הרב של הכיר לו, הוא לא מכיר ולא יודע אם זה סיבוי. היה בחצר הזו פעם אחת בלבד. יש לו ביואיק כבר 4 שנים, מאמין שלביואיק יש מפתח גלגלים ייחודי ולכן הנאשם ביקש ממנו לבוא. לא קיבל כסף ולא מסר מידע. לא ידע דבר על פרשת מאוחדת מעבר לכך שהנאשם סיפר לו שמידרו אותו כי מכיר אחד החשודים. בשבוע שלפני הפרוץ הם ידעו במחלקה שלשזו יש מבצע בשבוע הבא, כי הוא ביקש מהם כוח אדם, אבל אף אחד לא ידע איזה מבצע. שזו הקפיד מאד למדר.

43. פקד לירון גבעול - במועד הרלוונטי היה קצין חקירות ביחידת חקירות הונאה.

בין השאר היה ממונה על הקלטת הנאשם בתא עם המדובבים. הוא לא תצפת על התא אלא רק שמע. יומן אירועי החקירה הוגש ת/45.

הוגשו שני זכ"דים שמילא העד לאחר חקירותיו של אילן. בזכ"ד מיום 18.11.10 (ת/43) ציין גבעול כי אילן התרגש מאד בחקירתו. שפתיו היו יבשות וכל הזמן הוא ביקש לשתות. הסתובב על הכיסא בצורה לא רגועה, שפשף את פניו בידי והרבה להוריד את מבטו לרצפה.

בזכ"ד מיום 1.5.11 (ת/44) מסר גבעול כי במהלך חקירתו של אילן ביום 18.11.10, בכל מה שנגע לנאשם, אילן התרגש מאד: **"לא הפסיק לרעוד ולתקן את דבריו, חיכך את ידיו זו בזו"**. לאור זאת הוחלט לומר לו כי ייתכן שהוא נראה על ידי שוטרים יחד עם הנאשם, והוא אף ביקש מהמפקח ינון לצלם את אילן בחקירה. אילן חשש מהצילום ורעד גם במהלכו.

44. אין מחלוקת על כך שהנאשם התקשר לסיבוי פעמיים, אחת מהן בבוקר בפרוץ, 8.11.10 בשעה 07:53 (פרוטוקול עמ' 601).

פרשת ההגנה

45. הנאשם מסר מספר גרסאות במשטרה כמפורט לעיל וכן העיד במשפט הזוטא בכל הנוגע לטענות בעניין הודאתו לפני המדובב "אריאל".

הנאשם בחר שלא להעיד בבית המשפט ולא למסור גרסתו במשפט עצמו. לטענת סנגורו, לאחר שהנאשם העיד בבית המשפט בהליך הזוטא, מצבו הנפשי התדרדר. לדבריו מאז הליך הזוטא הנאשם אינו מסוגל להציף מחדש את כל נסיבות האירוע, ובכל פעם שהדבר עולה הנאשם נכנס למצבי דחק קשים ביותר. לפיכך, ולאור ניסיון העבר, מעדיף הנאשם שלא למסור את גרסתו בבית המשפט.

הוגשו מסמכים רפואיים לגבי הנאשם, נ/5, נ/6 ולגבי בתו נ/7.

46. להגנתו של הנאשם העיד אילן עמר, תושב מעלה אדומים, גבאי וגזבר בית הכנסת "נופי הסלע".

מכיר את הנאשם מבית הכנסת. בבית הכנסת מתפלל קבוע גם אבי סיבוי, שהיה ממייסדי המניין של השעה 08:00. השנה הרלוונטית לכתב האישום הייתה שנת האבל של הנאשם על אביו, והנאשם היה מגיע מוקדם בבוקר לבית הכנסת כדי לוודא שיש מספיק אנשים למניין. לפעמים גם היו מתקשרים לאנשים כדי לוודא שהם מגיעים. אם לא היה מניין, היו נוסעים לבית הכנסת "יצחקי" שם יש מניינים קבועים. ביום 8.11.10 הנאשם הגיע לבית הכנסת בין הראשונים. באותו יום סיבוי לא הגיע. הם התחילו לעשות טלפונים, הנאשם התקשר לחלק מהאנשים והוא התקשר לחלק מהאנשים. באותו יום סיבוי לא הגיע גם למנחה וערבית, שזה מוזר. סיבוי מתגורר מול בית הכנסת כך שרואים אם הוא בבית לפי האוטו, ובאותו יום האוטו היה אבל סיבוי לא. גם למחרת סיבוי לא הגיע לבית הכנסת. למחרת בצהריים התחילו שמועות שסיבוי נעצר.

בית הכנסת "יצחקי" נמצא בשכונה אחרת של מעלה אדומים, זה מרכז גדול של 4 קומות ואי אפשר להתבלבל בינו לבין בית הכנסת שלהם.

דין

47. לאחר שמיעת הראיות ועיון בטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה שיש להרשיע את הנאשם.

48. אין ספק שהחקירה שניהלה המשטרה כנגד קופת חולים מאוחדת הודלפה לחלק מהחשודים. הדברים עולים מכך שביום הפרוץ נעלמו כל החשודים למעט סניור (עדות רפ"ק ל רייס עמ' 477 לפרוטוקול), מכך שחלק גדול מהמסמכים נעלמו ממשרדו של סניור, ומכך שערב הפרוץ העביר סיבוי מחשבון הבנק שלו סכומי כסף גדולים וניירות ערך לחשבון

בנק בשוויץ (ת/47 - הודעת גבי חליקה מבנק אוצר החייל).

49. טוען הסניגור שאת ההדלפה יכולים היו לבצע גורמים שונים, החל ממחלקת החקירות במע"מ, עבור ביאח"ה וכלה במשטרה.

אפשרות כזו קיימת, אך מלבד טענה בעלמא לא הובאו ראיות לכך שההדלפה בוצעה ממקור אחר. העד יוסי סניור העיד כי משה חברוני, מנהל המאחדת במחוז ירושלים, הוא המדליף, אך אינני מקבלת גירסתו זו, במה שנוגע להדלפה לסיבוני, כפי שיפורט בהמשך.

מנגד, הוצגה לפניי מסכת עובדתית מפורטת, שהראיות בה משתלבות האחת בשנייה, המביאה למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם הדליף את פרטי החקירה לסיבוני.

50. הראיה המרכזית בתיק הינה הודאתו של הנאשם כמפורט לעיל. הנאשם הודה כי הוא ואילן יוסף מסרו לסיבוני פרטים בדבר מועד ה"פרוץ", בו אמורה היתה החקירה להפוך מסמויה לגלויה והיו אמורים להתבצע מעצרים.

51. טוען הסניגור כי הדברים שמסר הנאשם למדובר, אף שנקבע כי הם קבילים כראיה, אין לתת להם כל משקל וזאת בשל הנסיבות שסבבו את ההודאה. לדבריו, הלחץ והאימה שהופעלו על הנאשם על ידי המדובבים-העצירים האחרים, לתא, כמפורט בהליך הזוטא, הביאו לכך שהנאשם היה מפוחד ומאויס, הוא חשב שאריאל הוא עבריין בכיר ואם הוא ייתפס שוב בשקר, מצבו יהיה רע. לכן מסר הנאשם לאריאל פרטים שהבין מתוך הדברים שהטיחו בו החוקרים בחקירות, אך אין מדובר בדברים שהנאשם חווה בעצמו.

טענה זו אינה מקובלת עליי כלל ועיקר.

52. משקלה של הודאה נבחן בהתאם לשני מבחנים מצטברים: מבחן פנימי ומבחן חיצוני: **"המבחן הפנימי מתייחס לתוכנה של ההודאה והוא תר... אחר סימני האמת... סימנים אלו נלמדים מנוסח הדברים, סדר הרצאתם, מידת פירוטם, סבירותם הפנימית... המבחן השני הוא, כאמור, חיצוני... מטרתו לחפש אחר סימנים שמחוץ לדברי המערער עצמו בהודאתו... זהו המבחן אשר מתבטא בחיפוש אחר קיומו של "דבר מה" נוסף"** (ד"נ 3081/91 א'חמד קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4) 441, ספרו של י. קדמי על הראיות, תש"ע - 2009, עמ' 130).

במקרה דנן שני המבחנים מעידים על כך שדברי הנאשם לאריאל הם אמת לאמיתה.

53. המבחן הפנימי -

ראשית, "חזקת המהימנות" קובעת כי אין אדם מודה בביצועה של עבירה אלא אם כן ביצע אותה.

שנית, הגירסה המפלילה של הנאשם באה לאחר שטען לפני העצורים בתא המעצר כי הוא עצור בגין עבירות סמים, לאחר שהתגלה כי הוא חשוד בעבירות אחרות, ולאחר שניתן לו להבין כי הם סבורים שהוא מדובב ש"הושתל" בתאם. למרות זאת, בשלב זה לא הודה הנאשם במיוחס לו ולא הפליל עצמו.

לאחר שהושם בתא עם אריאל ומתנהלת ביניהם שיחה ממושכת, מספר הנאשם לאריאל במה הוא באמת חשוד, פרטים שאין לגביהם מחלוקת. רק בהמשך הוא מתוודה על חלקו בפרשה.

מהשתלשלות הדברים עולה כי גם לאחר שהנאשם חשש להיחשב כמדובב, הוא חשף רק במה הוא חשוד ולא הודה במיוחס לו. רק בשלב מאוחר יותר, ולאחר שהועבר לתא מעצר אחר, באה הודאתו. לפיכך אין כל סיבה להניח ולקבל טענה לפיה הנאשם המציא פרטים שיקריים שיש בהם הודאה בביצוע העבירה.

יש לציין כי בעדותו במשפט הזוטא, כאשר תאר הנאשם את השתלשלות העניינים והעברתו לתא עם אריאל, ציין הנאשם: **"ואז החלטתי שאני מאשר לו את הגרסה של החשדות נגדי בחקירה. אסור לי לשקר לו כי אם אני אתפס אצלו על שקר אני גם מהתא הזה לא אצא חי"**. כלומר, לדבריו בשלב זה של העדות, הדברים שסיפר לאריאל היו אמת.

מעבר לכך, ישנם סימנים רבים נוספים המקיימים את המבחן:

הדברים שמסר הנאשם לאריאל היו הגיוניים ומפורטים: הנאשם מוסר כמה כסף נתן סיבוי לאילן, כמה כסף מתוכו אילן העביר לו, ומה בדיוק הוא עשה עם הכסף. הנאשם מסביר מה הייתה מטרת ההדלפה, ומפרט כיצד בוצעה העברת המתת.

בנוסף, הנאשם היה עקבי בדבריו: חזר על הסכום ששילם סיבוי, חזר על הצורה בה הועבר אליו הכסף, וחזר על מטרת ההדלפה.

עוד ייאמר, לטענה בדבר מצבו הנפשי של הנאשם, כי משמיעת קלטת השיחה (ת/א3) נשמעים הנאשם ואריאל כשהם מנהלים שיחת רעים רגועה, הנאשם לא נשמע לחוץ וחרד ואריאל לא נשמע מאיים. הפרטים אותם מספר הנאשם לאריאל נמסרים תוך כדי שיחה כללית הכוללת שיחות על ילדותם, משפחתם והרגשותיהם. בשלב מסוים גם משוחחים השניים בדברי תורה. לא זו בלבד, אלא שבשלב מסוים נח הנאשם ומנמנם, וכשהוא מתעורר הוא ממשיך ומספר לאריאל: **"...נכון סיפרתי לך שקיבלתי כסף?... לא קיבלתי את זה ישירות ממנו"** (עמ' 36). לו היה הנאשם לחוץ ומפוחד, סביר להניח שלא היה נרדם בקלות, ולאחר שקם לא היה "מתנדב" מיוזמתו להמשיך לספר על חלקו בפרשה.

54. המבחן החיצוני -

מבחן זה דורש, כאמור, "דבר מה" נוסף אשר יאמת את ההודיה.

במקרה זה קיימות מספר ראיות מחזקות ומאמתות המהוות "דבר מה":

א. בחקירה מיום 24.11.10, בה נחשף המדובב המכונה "אריאל" לפני הנאשם, כשוטר אוהד, והחוקרים מנסים לשכנע את הנאשם להודות במיוחס לו תוך שהוא ממשיך לשמור על זכות השתיקה, אומר הנאשם **"מה שסיפרתי לו הכל, הוא יודע"**. ניתן לראות בכך ראשית הודיה, בשלב בו מופתע הנאשם מכך שהעצור אריאל הינו בעצם שוטר (ת/35 עמ' 8).

ב. במהלך החקירה באותו יום, מאפשרים החוקרים לנאשם לשוחח עם אישתו (ת/35 עמ' 38):

"אילנית: מה אתה רוצה. אתה רוצה שאני אבוא?"

ל: לא יודע...

אילנית: ל.

ל: לא יודע, אני לא מרגיש טוב, אילנית.

אילנית: אתה לא מרגיש טוב, אני יודעת שאתה (לא ברור), עכשיו אל תישבר, אל תישבר.

ל: אין, אני כבר הולך לספר את הכל, אז אה... אז תבו...

אילנית: לא, אתה... אל תישבר, אל תישבר... אין לך מה לספר"

גם בדברים אלה של הנאשם, לפיהם הוא **"הולך לספר הכל"**, יש כדי לתמוך בסיפור אותו סיפר קודם לכן למדובב, כאשר בחקירה לאחר מכן שמר על זכות השתיקה.

ג. בעת שנעצר נמצא על גופו של הנאשם סך 8,000 ₪. לטענת הנאשם, הוא קיבל כסף זה מחברו עופר ארכלי (עמ' 443-444).

עופר ארכלי, הממונה על מדור חקירות ברשות המיסים, שלבקשת הנאשם נכח במהלך החיפוש, מסר גרסה במשטרה (ת/48) והכחיש שנתן לנאשם את הכסף שנתפס עליו. לדבריו, מידי פעם הלווה לנאשם סכומים קטנים, עד 200 ₪, אך אין לו קשר לחבילת הכסף שנמצאה אצל הנאשם. לדבריו מעולם לא ראה את הנאשם מסתובב עם סכומי כסף כה גדולים.

כזכור, הנאשם מסר לפני המדובב כי קיבל 15,000 ₪ מסיבוני, דרך אילן יוסף, בתמורה לכך שהשניים הזהירו את סיבוני מפני המעצר הצפוי.

המצאות סכום כסף גדול, לצד אמרות של הנאשם למדובב כי ביזבז חלק מהכסף שקיבל וכי לא הפקיד את הכסף בבנק, יש בהם כדי לחזק את גירסת הנאשם לפני המדובב ואת אמינותה.

ד. ביום 2.11.2010 נפגשו הנאשם ואילן עם סיבוני בביתו של סיבוני, וזאת כאשר הנאשם יודע כי מתנהלת חקירה ואף לכאורה מידר עצמו ממעורבות בחקירה בשל יחסיו עם סיבוני.

הנאשם הודה כי ביקר בביתו של סיבוני יחד עם אילן (ת/32 עמ' 19-20), ומסר לעניין הסיבה לביקור מספר גירסאות משתנות.

אילן מצידו הודה אף הוא בביקור ומסר אף הוא מספר גירסאות:

(1) כאמור, בחקירות הראשונות שנערכו לנאשם הוא שמר על זכות השתיקה.

(2) ביום 18.11.10 זומן אילן יוסף לתשאול (על גילוי הקשר בין אילן לנאשם ראה בהמשך פירוט בפרק על עבירת השיבוש). בתשאול (ת/49, ת/50) מסר אילן שבחודש האחרון היה פעם אחת במעלה אדומים לאחר שהנאשם התקשר אליו באחד הבקרים, סיפר לו שיש לו פנצ'ר ברכב וביקש ממנו שיבוא לעזור לו כיוון שיש להם אותו רכב והנאשם היה זקוק למפתח לגלגל הרזרבי. לדבריו, לאחר כשעתיים הוא הגיע למעלה אדומים, שם פגש את הנאשם ברחוב הסמוך לביתו של הנאשם, ועזר לו להחליף גלגל.

(3) למחרת, 19.11.10, במהלך ההודיה שמוסר הנאשם למדובב, מספר הנאשם שעורכת הדין שלו לחשה לו את הדברים שאמר לה אילן, שהיו לו שני פנצ'רים בגלגל ולכן התקשר אליו (ת/33 עמ' 28).

(4) בחקירה שנערכה לאילן ביום 21.11.10 (ת/51) משנה אילן גירסתו, ומספר כי לאחר שהגיע למעלה אדומים לבקשתו של הנאשם, אמר לו הנאשם שהוא כבר הסתדר והזמין אותו לקפה בחצרו של אדם שהנאשם קרא לו: "הרב". משנשאל אילן על גרסתו הקודמת, טען שלא מסר שעזר לנאשם להחליף גלגל וכשחתם על ההודעה לא שם לב לדברים שרשם החוקר.

(5) למחרת, 22.11.10, נחקר הנאשם (ת/32). כעת, לאחר ששמע את הגרסה הראשונית שמסר אילן, אך מבלי שידע שאילן שינה את גרסתו, מוותר הנאשם על זכות השתיקה ומוסר גרסה דומה לגרסה הראשונית של אילן: לדבריו, היו לו שני פנצ'רים ברכב ולכן התקשר לאילן שיבוא לעזור לו. אילן הביא לו גלגל רזרבי ועזר לו עם הצמיג, ואחר כך הם שתו קפה אצל סיבוני. בהמשך הוא נסע לפנצ'ריה בוואדי ג'וז ותיקן את הגלגלים.

(6) ביום 23.11.10 אילן נחקר שוב (ת/52) וחזר על כך שהוא לא עזר לנאשם להחליף את הגלגל כי הנאשם כבר הסתדר. לא יודע איך הנאשם הסתדר ולא יודע למה הנאשם לא הודיע לו על כך אחרי שהוציא אותו מהעבודה לכיוון מעלה אדומים.

(7) בחקירתו של אילן ביום 28.11.10 (ת/54) חוזר אילן על כך שהנאשם ביקש ממנו מפתח של הרכב בגלל פנצ'ר ושכשהגיע למעלה אדומים הנאשם כיוון אותו לבית מסוים שם הם ישבו עם אחר ושתו קפה.

(8) בחקירה שנערכה לנאשם ביום 18.5.11, לאחר שכבר שוחרר ממעצר (ת/39), נשאל הנאשם אודות הסתירות בגרסאות שלו ושל אילן, אך הנאשם לא ענה ושמר על זכות השתיקה.

מהצלבת הגרסאות ניתן לראות מצד אחד תאום גירסאות ומצד שני סתירות בגירסאות בשל תאום לא מלא: אילן מוסר בתחילה על פנצ'ר, והנאשם מוסר כי מדובר בשני פנצ'רים; אילן לא מספר בהתחלה על קפה, והנאשם מוסר שהם ישבו אצל סיבוני ושתו; אילן מוסר שהביא לנאשם גלגל רזרבי, והנאשם מעיד על מפתח. בנוסף, גרסתו של אילן השתנתה מהעדות על כך שעזר לנאשם להחליף את הגלגל, לכך שהנאשם כבר הסתדר לבד בטרם הוא הגיע למעלה

אדומים.

סתירות אלה פוגעות במהימנותו של הנאשם ומחזקות את המסקנה לפיה הדברים שמסר הנאשם בחקירותיו לגבי המפגש עם סיבוני אינם אמת, והאמת מצויה בדברים שמסר למדובב - לפיה השניים הגיעו לסיבוני למסור לו מידע הנוגע לחקירה, ולפיה טען בחקירה כי הגיעו לתקן פנצ'רים ונכנסו לסיבוני לשתות קפה, בהתאם לגירסת אילן כפי שהועברה עליו על ידי עורכת דינו.

ה. מועד הפרוץ היה 8.11.2010. סמוך לפני כן, ולאחר הפגישה עם הנאשם ועם אילן, ביום 5.11.10, העביר סיבוני מחשבון הבנק שלו מליוני שקלים וניירות ערך לחשבון בנק בשוויץ (ראה ת/47).

ו. העובדה שבמועד הפרוץ לא נמצאו מרבית החשודים בביתם מעידה על כך שהייתה הדלפה. כך גם העובדה כי במועד הפרוץ היה משרדו של סניור ריק, לאחר שסניור טען כי המשרד נפרץ (ת/13, ת/14, ת/9) ואף הפלאפון שלו התרסק (ת/13).

ז. אין מחלוקת כי בבוקר ה"פרוץ" התקשר הנאשם לסיבוני (פרוטוקול 9.9.14 עמ' 601).

הנאשם הביא כעד מטעמו את גבאי בית הכנסת, אילן עמר, שהעיד כי באותו בוקר הגיע הנאשם להתפלל, הוא והנאשם התקשרו לאנשים לוודא שהם מגיעים כך שיהיה מניין, ובין היתר התקשר הנאשם לסיבוני, שלא הגיע לבית הכנסת.

עדות זו אין בה כדי לסייע לנאשם אלא במעט. ראשית, אילן עמר אינו יכול לדעת מדוע התקשר הנאשם לסיבוני. שנית, הנאשם בחר שלא להעיד, ולפיכך הוא עצמו לא נתן הסבר לשיחה האמורה.

לפיכך, גם בהתקשרות של הנאשם לסיבוני בבוקר הפרוץ יש כדי להוסיף על הראיות המצטברות כנגד הנאשם.

ח. עדותו של סניור, כמפורט לעיל, אף היא בבחינת "דבר מה" שיש בו כדי לחזק את הודאתו של הנאשם במשטרה.

גרסתו של סניור השתנתה פעמים רבות, כאשר לגבי זהותו של המדליף, מסר במשטרה סניור את שם המדליף ופרטים אודות ההדלפה, על בסיס דברים שראה, ובבית המשפט חזר בו וטען כי מעולם לא ראה את המדליף וחברו וכי את כל הפרטים שמסר במשטרה שמע מאחרים.

ב"כ הנאשם טען רבות כנגד אמינותו של סניור, עבריו מורשע ובעל עבר עשיר בעבירות הונאה (ראה נ/3). ואולם, מבלי להיכנס לשאלה זו, ניתן לקבוע כי גרסתו של סניור אשר נמסרה במשטרה היא הנכונה, וזאת בשל פרטים רבים שמסר סניור, התואמים פרטים שמסרו עדים אחרים.

כך, סניור מסר את שמו של הנאשם "ל ממעלה אדומים" כמי שהדליף לסניור פרטים מהחקירה, וזאת בטרם עלה שמו של הנאשם ממקור אחר בחקירה. רק לאחר מכן נזכר רפ"ק ברכה בדברים שמסר לו פיטוסי, לגבי הנאשם, וכך הגיעה המשטרה אל הנאשם (ראה עדותו של רייס בעמ' 445). כך גם מסר סניור שהמדליף הוא קרוב משפחתו של שורדי,

כאשר הוסכם כי שורדי, הוא אברהם רחמים, הוא קרוב משפחה של אשת הנאשם. כמו כן מסר סניור כי ביום הפרוץ הנאשם נלחץ והתקשר לסיבוני, כאשר אין מחלוקת שביום הפרוץ התקשר הנאשם לסיבוני בשעה 07:53.

ט. עדותו של סניור, לפיה ראה מסמכים מתיק החקירה, כאשר הוסכם על הצדדים שבצרור המפתחות של אילן היה מפתח מאסתר, וכך יכול היה אילן להיכנס לכל חדר ולקחת משם מסמכים (ראה עדותו של פיטוסי בעמ' 573; וכן הודעתו של שזו, ת/7, לפיה בשלב מסוים הועברו חומרי החקירה לחדרו של אבישי אליהו שבו אין כספת).

י. שתיקתו של הנאשם בחקירה פוגעת במהימנותו. שתיקתו בבית המשפט, על אף ההסברים שנתן ב"כ הנאשם, יש בה כדי לחזק את הראיות נגד הנאשם.

55. אשר על כן, לאחר שהוכח כי המקרה עומד הן בתנאי המבחן הפנימי והן בתנאי המבחן החיצוני, ולאור החיזוקים לדבריו של הנאשם לפני המדובב, אני קובעת כי יש ליתן את מלוא המשקל להודייתו של הנאשם לפני המדובב, וכי יש בהודיה זו, יחד עם הראיות הנוספות, כדי להוכיח את המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לספק סביר.

העבירות המיוחסות לנאשם

עבירת השוחד

56. לנאשם מיוחסת עבירה אחת של שוחד.

בהודייתו לפני המדובב אמר הנאשם כי סיבוני שילם לאילן ולו סך של 30,000 ₪ (ת/3ב עמ' 26, 49), וזאת תמורת הדלפת פרטי החקירה: **"יענו אומרים לך תיזהר עומדים לפשוט עליך... תתכוננו"** (שם, עמ' 55).

משכך אין ספק כי הנאשם קיבל תשלום "בעד פעולה הקשורה בתפקידו" ובהתקיים הקשר הסיבתי, עבר הנאשם על יסודות עבירת השוחד.

ולעניין היסוד הנפשי שבעבירה, שהינו מודעות בפועל או לפחות עצימת עיניים, אין ספק שמדברי הנאשם למדובב עולה כי היה מודע בפועל לכל יסודות העבירה.

57. לפיכך יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 290(א) ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק.

עבירות שיבוש מהלכי החקירה

58. סעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין

בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

59. לנאשם יוחסו שלוש עבירות של שיבוש מהלכי חקירה: על כך שהודיע לסיבוני על עצם קיומה של החקירה, על כך שהודיע לסיבוני על המועד המדויק בו תפרוץ החקירה הגלויה, ועל כך שמסר לחוקרים גרסה בדויה בנוגע להימצאותו של אילן במעלה אדומים וזאת תוך תיאום עם אילן.

בסיכומיו (עמ' 20-21) מסר ב"כ המאשימה כי לגבי ההדלפות לסיבוני, ניתן לראות בהן פרשה אחת ולהסתפק בהרשעה בעבירה אחת.

60. ההודעה לסיבוני על עצם קיומה של החקירה ועל מועד הפרוץ -

כפי שעלה מהודאתו של הנאשם לפני המדובב, הנאשם הזהיר את סיבוני בדבר החקירה ומועד הפרוץ, ובכך גרם להמלטותם של חשודים ולשיבוש הליכי החקירה.

וכדברי הנאשם (ת/3ב עמ' 55):

"אריאל: ועל מה בכלל סיבוני שילם לכם 30 אלף לא הבנתי. דמי שתיקה יעני.

ל: יענו אומרים לך תיזהר עומדים לפשוט עליך.

אריאל: דמי שתיקה ותסתמו את הפה.

ל: תתכוננו".

וכן ת/3ב עמ' 7, שם מאשר הנאשם כי בעקבות ההדלפה נמלטו החשודים:

"ל: כל העצורים של קופת חולים מאוחדת כולם ברחו. בגלל המידע שאני הדלפתי... כן כולם ברחו... אחד ברח לקברי צדיקים. הם דוסיים כולם אנשים דתיים..."

ההדלפה שהדליף הנאשם הביאה להמלטות של חשודים, להשמדת ראיות ולהברחת כספים, ובכך שיבש הנאשם במעשיו הליכי חקירה. לפיכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

61. ומכאן לתיאום הגרסאות בין הנאשם ואילן -

אישום זה מבוסס על הודאת הנאשם, לפיה מסרה לו עורכת דינו פרטים בדבר גירסתו של אילן לגבי המפגש עם סיבוני.

62. מהשתלשלות החקירה עולה כי הנאשם התאים גירסתו לגירסה שנמסרה לו כאמור לעיל:

בחקירותיו הראשונות של הנאשם במשטרה שמר הנאשם על זכות השתיקה (ת/29, ת/30, ת/31). כאשר הטיחו בו החוקרים כי צולם כשהוא נפגש עם סיבוני ואחר, הכחיש (ת/29 עמ' 6).

ביום 18.11.10 הובל הנאשם לבית המשפט לדיון בהארכת מעצרו. בהמשך אותו יום מילא רפ"ק רייס זכ"ד לפיו באותו בוקר התקשר אליו פיטוסי וסיפר לו שעובד שלהם, בשם אילן יוסף, שהוא חבר של הנאשם, ביקש ממנו לצאת לדיון בבית המשפט. בעקבות תמונה שקיבל רפ"ק רייס הוא זיהה את אילן בבית המשפט, והבחין כי אילן לוחש לעורכת הדין של הנאשם. בהמשך זימן אליו את אילן (ת/26).

בתשאול שנערך לאילן באותו היום (ת/49, ת/50) הוא מסר שבחודש האחרון הוא היה פעם אחת במעלה אדומים, לאחר שהנאשם התקשר אליו בוקר אחד וסיפור לו שיש לו פנצ'ר והוא צריך מפתח לגלגל הרזרבי, ומאחר שיש להם אותו רכב, ביקש ממנו הנאשם שיבוא אליו למעלה אדומים. לאחר כשעתיים הוא הגיע לנאשם שהיה באחד הרחובות הסמוכים לביתו, ועזר לו להחליף את הגלגל.

למחרת, 19.11.10, יומיים לאחר שנעצר, ובמסגרת הודייתו מול המדובב, מפסיק הנאשם לשמור על זכות השתיקה ומוסר למדובב את גרסתו למפגש עם אילן: **"עשו פגישה משולשת וצילמו את הפגישה המשולשת... לי ולו יש את אותו אוטו. ביואיק. אז הוא אמר שהתקשרתי שיש לי שני פנצ'רים בגלגל... הוא אמר את זה שיחק אותה יפה" (ת/33 עמ' 25).** ובהמשך: **"השליח נחקר אתמול... עובד איתנו במשרד בתור בוס... אנחנו חברים טובים... אחים... אז הנה אתמול הוא היה בחקירה, אז היום העורכת דין לוחשת לי באוזן, שחקרו אותו. הוא התקשר אליה סיפר לה על החקירה" (שם, עמ' 28).** וכן: **"ל: והראו לו תמונה של הפגישה הזאת בחצר בבית, שישבנו שלושתנו... אריאל: יש תמונה של שלושתכם ביחד?... אתה בבעיה. מה אתה עושה בחצר אם יש לך פנצ'ר, בוא תענה לי. ל: באנו לשתות קפה אצלו... אחרי שהחלפנו את הגלגלים. אריאל: אה. ל: זה היה מול הבית שלו, הבית שלו פתוח, דפקתי ראיתי אותו, התיישבנו בחצר, באמת יש, גם שתינו קפה. אריאל: עשר" (שם, עמ' 28-29).**

בחקירה שנערכה לו ביום 22.11.10 כבר מוסר הנאשם לחוקריו את סיפור הפנצ'ר (ת/32). לדבריו, היו לו שני פנצ'רים ברכב ולכן ביקש מאילן שיבוא למעלה אדומים לעזור לו. אילן הביא לו גלגל רזרבי כי יש להם אותו הרכב, ולאחר שהחליפו את הגלגלים הם ישבו יחד ושתו קפה אצל סיבוני. בהמשך תיקן את הגלגלים בפנצ'ר בוואדי ג'וז.

63. טוענת המאשימה כי הנאשם ואילן תיאמו ביניהם את גרסת הפנצ'ר ובכך יש משום עבירת שיבוש.

64. ב"כ הנאשם טען מנגד כי על תוכן השיחה שבין הנאשם לעורכת דינו מוטל חיסיון, ואין לראות בדברים שאמר הנאשם למדובב משום וויתור על החיסיון. לטענת ב"כ הנאשם, הדברים שמסר הנאשם למדובב אודות שיחתו עם עורכת הדין הם כמו דברים שיספר אדם לאשתו לאחר פגישה שלו עם עורך דינו, ואין בכך משום וויתור על חיסיון עורך דין-לקוח.

עוד טען ב"כ הנאשם שהדברים שמסר הנאשם למדובב נאמרו מתוך לחץ וחרדה ותוך פגיעה משמעותית בזכות השתיקה

שלו ועל כן אין לייחס להם חשיבות.

כן טען כי אף אם יתקבלו הדברים כמות שהם, עדיין אין הם עולים כדי עבירת שיבוש, שכן הנאשם רק מסר את גרסתו לאחר ששמע דברים מעורכת הדין. אם קיימת בדברים עבירת שיבוש, הרי שהיא שייכת לאחרים שתיאמו את הגרסה ולא לנאשם שרק שמע אותה. הנאשם לא היה שותף פעיל ועל כן אין לייחס לו את עבירת השיבוש.

לבסוף טען ב"כ הנאשם שלא הוכח כי עורכת הדין מסרה לנאשם את הגרסה כדי לשבש, ובהחלט ייתכן כי עשתה כן מסיבות אחרות כגון לשמוע את תגובתו של הנאשם.

65. סעיף 48 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, המסדיר את נושא חיסיון עורך דין-ללקוח, קובע כי: **"דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך דין לבין לקוחו או לבין אדם אחר מטעם הלקוח ויש להם קשר ענייני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך הדין ללקוח, אין עורך הדין חייב למסרם כראיה, אלא אם ויתר הלקוח על החיסיון".**

חסיון זה שמור ללקוח והוא זה היכול לוותר עליו.

זאת ועוד, מדובר בחסיון המוענק ללקוח בלבד, כך שאם הגיעו הדברים לידי אחר, אין החיסיון חל על האחר. וראה דברי קדמי בעניין זה: **"לשון ההוראה הקבועה בסעיף 48 לפקודת הראיות... מלמדת כי המדובר בה בהוראת חסיון בעלת אופי "אישי" (להבדיל מחסיון "חפצי") לאמור: הוראה המעניקה זכות חסיון ללקוח - לו עצמו וכלפי עורך דינו... משמעותה של קביעה זו היא: שאם פרטי ה"תקשורת" מגיעים בדרך כלשהי ל"ידיים זרות"-שוב אין פרטים אלה חסויים"** (י. קדמי, על הראיות, תש"ע - 2009, עמ' 1075) (ההדגשה במקור - ר.פ.פ.). בהמשך מביא כדוגמא עדות של מפקח משטרה אשר שמע תוכן שיחה בין עורך דין ללקוח, ויכול למסור את תוכן השיחה שכן החיסיון לא חל עליו (שם, שם).

מכך ניתן להסיק כי כאשר הלקוח עצמו הוא זה שמסר את תוכן השיחה לאחר, כמו במקרה שלפנינו כאשר הנאשם סיפר למדובר את תוכן הדברים, לא חל על האחר איסור למסור את תוכן השיחה, ובוודאי שאין הלקוח יוכל לטעון לחסיון הדברים.

זאת ועוד, מבלי לקבוע עמדה באשר למעורבות ולמודעות עורכת דינו של הנאשם בהעברת מסרים בין החשודים, יצוין כי כאשר ה"שירות המקצועי" שמסר עורך הדין ללקוח נוגע במעורבות בביצוע עבירה, אזי לא חל על הדברים כל חסיון, שכן לא רק שאין לדברים כל קשר ענייני לשירות מקצועי שאמור לתת עורך דין ללקוח, אלא שהם אף מנוגדים לו (קדמי, שם, עמ' 1088).

על כן נדחית טענת ב"כ הנאשם אודות תחולתו של חסיון עורך דין-ללקוח על הדברים שמסר הנאשם למדובר.

66. אשר לטענות לגבי עבירת השיבוש - הלכה פסוקה היא כי יש לפרש בהרחבה את המושג "העושה דבר" שבסעיף 244 כך שיתייחס לכל "דבר" שנעשה "בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין" (ראה למשל ע"פ 71658/00 ויקטור מסיקה נ' מדינת ישראל, 11.9.02 [פורסם בנבו]).

במקרה זה, התבטאה עבירת השיבוש בכל הפעולות שנעשו במטרה להרחיק את הנאשם ואת אילן מהעבירה. החל מהדברים שלגירסת הנאשם אמר אילן לעורכת הדין, עבור בפרטים שלגירסת הנאשם מסרה לו עורכת הדין, וכלה בגרסה השיקרית שמסר הנאשם לחוקריו מיד לאחר מכן.

לפיכך גם אין משמעות מעשית לשאלה מה הייתה כוונת עורכת הדין בשעה שמסרה לנאשם את הגרסה שסיפר אילן לחוקריו. ברגע בו נודעה לנאשם גרסתו של אילן והוא אימץ אותה וסיפר אותה לחוקריו - התקיימה העבירה.

וראה בהקשר זה את דבריו של הנאשם למדובב בנוגע לאילן: **"גם סיכמנו אם נעצרים מבקשים אותו עורך דין"** (ת/3ב עמ' 39).

ולטענה כי הנאשם מסר למדובב פרטים אלו מתוך לחץ וחרדה, הרי שטענה זו נדחתה כבר כמפורט לעיל, ואוסיף שאף אם הייתה טענה זו נכונה, הרי שאין היא מצדיקה את העובדה שהנאשם מסר לחוקרים את גרסת הפנצ'ר 'ומי' לאחר מכן.

אשר על כן יש להרשיע את הנאשם בעבירת השיבוש מהלכי משפט גם בכל הנוגע לתיאום הגרסאות עם אילן.

סיכום

67. סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת שוחד לפי סעיף 290(א) בצירוף סעיף 29(ב), ובשתי עבירות של שיבוש מהלכי חקירה לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ה, 25 פברואר 2015, במעמד הצדדים.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת